

gymkáč

1. číslo/školský rok 2017/2018

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

1. číslo, december 2017

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Juraj Ficek, Nikola Furdová, Adam Vietoris

sekunda: Viktória Nemcová

tercia: Terka Pienčáková, Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová

kvarta: Michal Zemko, Lukáš Mikulec

kvinta: Tomáš Koiš

sexta: Nina Bučeková, Mirka Mat'ašáková, Rebeca Vašková, Jakub Kolembus, Dominika Nagyová, Samuel Kňazko, Vincent Martonka

septima: Juraj Bagi, Matej Hrnčiar, Karolína Chodáková, Pavol Toth-Vaňo

oktáva: Diana Buntajová - Gemini, Andrej Rondoš

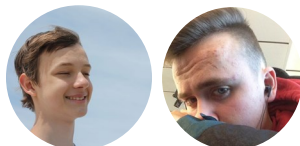
2.A: Peter Gul'vaš - PeterGu

3.A: Marta Jánska, Veronika Vöröšová

4.A: Michaela Čerkesová, Andrea Fülöpová

Pedagogický nadhl'ad: Mgr. Dagmar Lenártová

Grafická úprava: Matej Hrnčiar

Obálka/koláže: Juraj Bagi

Editoriál

Milí Gabáci,

týmto by som chcel ešte na malú chvíľu upriamiť vašu rýchlo vyprachajúcu pozornosť na unikátny vianočný špeciál Gymkáča, ktorým si môžete spríjemniť posledné chvíľe na GABe v tomto kalendárnom roku. Neodporúčam však čítanie pod lavicou na hodinách čoraz otrávenejších učiteľov, ktorí sa na prázdniny možno tešia viac ako my.

Na začiatok sa môžete dozvedieť čo-to o zakladateľovi zboru Radosť navštevovaného aj študentmi nášho GABu, rozhovor s pánom Podolským vás čaká hneď na ďalšej strane. Okrem už známych rubriek, ako napríklad rande pred zborovňou, by som vám chcel predstaviť aj novinky, ktoré svojím zaujímavým obsahom môžu upútať vašu pozornosť. Máme tu napríklad dva cestopisy, ktoré sa svojím obsahom nezmestili do štandardných rubriek a tak dostali samostatné miesto medzi rozhovory a (ne)kultúru. Kľúčové slová pre vyhľadanie týchto článkov sú Anglicko a Poľsko, no okrem nich tu však figuruje aj článok o ceste za veľkú mláku do ikonického mesta Ameriky - New Yorku. Samozrejme, nemôžu chýbať ani dojmy z imatrikulácií a stužkovej oktávy a 4. A. No a nakoniec sa ešte môžete zabaviť na obľúbených výroch žiakov a učiteľov, ktoré naši redaktori počas celého polroku svedomito zbierali. Ako čerešnička na torte nemôže ani v tomto čísle chýbať papierik s nevyčísľiteľnou hodnotou, ktorý vás bezpečne dopraví od tabule do lavice bez nepríjemných vedľajších účinkov v podobe pätiiek.

Ak som si vašu pozornosť udržal až sem, ostáva mi iba vám v mene celej redakčnej rady zaželať šťastné a veselé, veľa akademických úspechov, ale hlavne veľa dobrých spomienok, ktoré si môžete urobiť počas celého roku 2018.

Matej Hrnčiar, septima

**Urobte na Vianoce
radosť!**

**Máte doma spoločenské hry,
ktoré už nepoužívate?**

**Darujte ich dôchodcom s alzheimerovou
chorobou v Dome seniorov v Senci a urobte
im tak šťastnejšie Vianoce!**

Kontaktujte ma v 2. A, Peter Gul'vaš

Predstavujeme osobnosť Senca

Spevácky zbor Radosť oslávil v septembri 30. výročie svojho vzniku. Z prvých 12 členov sa zbor rozšíril na dnešných skoro 100 členov. Mnohí, ktorí v zbore vyrástli, v ňom dnes majú svoje deti. Zbor Radosť sa v Senci stal synonymom plnohodnotného prežitia voľného času mladých. Spája sa nielen so spevom a tancom, ale aj s výletmi, tradičnými letnými tábormi, pobytmi v zahraničí. Aj keď sa za touto šľachetnou prácou schováva mnoho podporovateľov a dobrodincov, nič z toho by sa nebolo naplnilo, keby nebolo obetavosti zakladateľa a vedúceho zboru pána Františka Podolského. Pre nás je osobnosťou Senca, a preto sme sa rozhodli ho vyspovedať.

Ste otcom siedmich detí. Kde sa vo vás našla sila a vôľa venovať sa ďalším deťom vo svojom voľnom čase?

V prvom rade to bolo nadšenie pre mladých podľa vzoru don Bosca - jedného talianskeho svätého. Svoj voľný čas som venoval najprv rodine a potom celý pre mladých. Vďaka mojej milovanej a obetavej manželke som mohol venovať čas mladým. Boh, ktorý dáva silu, bol aj je stále mojím hnacím motorom.

Zažili ste za tých 30 rokov aj nejaké ťažké chvíle alebo ste pocítili vnútornú krízu, keď ste rozmýšľali, že to „vzdáte“?

Kríza príde v každom veku a hlavne, ak pracujete s mladými (v zbore bývalo jedno obdobie aj cca 150 detí a mladých). Najťažšie chvíle boli, keď ľudia závideli, rozprávali o nás, osočovali, hľadali chyby v hudbe, speve... Náš zbor je prostriedkom na získanie mladých – ponúknuť im tráviť voľný čas zmysluplne, hodnotne a kultivovane. Vzbudzovať v deťoch a mladých nadšenie pre spev, tanec, hudbu a hlavne vytvárať spoločenstvo radostných, veselých ľudí, ktorí tvoria hodnoty pre

tento svet. O toto sa v zbore snažíme a, samozrejme, vždy sa nájdú aj takí, ktorí majú potrebu kritizovať, podkopávať kolená.

Spomienok máte za tri dekády určite veľmi veľa. Nájdete medzi nimi pre vás emočne najsilnejšie? Spomeniete si na nejakú milú/veselú príhodu?

Radosných spomienok je veľmi veľa, môžem spomenúť letné tábory, koncerty, zahraničné cesty.

Veľmi emočné boli po roku 1991 prvé cesty do zahraničia a vystúpenia pred veľkým publikom - Viedeň, Klagenfurt, Lurdy, Bonn, Aachen.

Raz sa nám stala príhoda, na ktorú si pamätám dodnes a ďakujem, že tak dobre skončila. Chodievali sme do zahraničia poschodovým autobusom - cca 74 mladých. Cestou domov sme mali prestávku na odpočívadle, zavelil som nástup a odišli sme. Ešte pre kontrolu som zakričal v autobuse či sme všetci, či má každý suseda. Všetko bolo ok. Asi o 20 minút niekto kričí, pozrite, vedľa sa vezie v aute naša Katka. A naozaj, v nemeckom aute kývala naša speváčka Katka, bola duchapritomná a poprosila Nemcov, aby išli za naším autobusom.

Prečo ste sa rozhodli ukončiť svoju prácu a prenechať vedenie súboru svojej dcére Márii?

Tak ako dozrieva každé ovocie, tak prišiel čas, aby som po 30 rokoch odovzdal dirigentskú paličku. Hovorí, sa že v najlepšom treba odísť, odovzdať zodpovednosť mladým.

Mária prebrala tú umeleckú časť zboru – nácvik piesní, dirigovanie, vystúpenia, mládežnícke sv. omše a koncerty, má na to, je bližšie k deťom. Vedenie a chod zboru ostáva zatiaľ mne - tábory, sponzori, dobrodinci, projekty a ostatné organizovanie aktivít.

Za tie roky ste sa venovali mnohým generáciám mladých ľudí. Ako vnímate dnešné deti oproti tým, s ktorými ste pred 30 rokmi začínali? Čím sú iné?

Dnešná mládež je slobodnejšia, má viac možností, ako tráviť voľný čas, či už pozitívne alebo negatívne. Myslím si, že pri tejto veľkej ponuke rôznych lákadiel potom ťažšie rozlišujú, čo je dobré a čo zlé, čo im osoží a čo im ublíži, myslím z morálneho hľadiska. Ale myslím si, že preventívny systém výchovy don Bosca - predchádzať zlu, je aktuálny stále a má aj v dnešnej dobe veľké uplatnenie.

Čo by ste poradili našim študentom, keby sa chceli stať súčasťou vášho zboru? Musia mať výrazné hudobné či tanečné nadanie? Sú obmedzení vekom?

Zbor Radosť je otvorené spoločenstvo detí a mladých ľudí či už vie spievať alebo nie. Ktokoľvek, kto sa cíti mladý, môže prísť k nám. Spievajú u nás zboristi, ktorí majú už aj svoje deti v zbore, na veku nezáleží. Stačí prísť v nedeľu do Pastoračného centra o 14,00 a prihlásiť sa u mňa. Potrebujeme aj animátorov na rôzne akcie - letné tábory, tvorivé dielne, vedenie malých skupiniek detí, tanečníkov, technikov, zvukárov a pod. Ste u nás vítaní.

**Ďakujem za rozhovor.
Mgr. Dagmar Lenártová**

Spýtali sme sa našich študentov, čo pre nich zbor Radosť znamená...

Do zboru Radosť chodím len tri roky, oveľa menej ako väčšina jeho členov, a i napriek tomu mi stihol dať veľa. Dostala som sa doň cez svoje kamarátky a svoje rozhodnutie vstúpiť do tohto spoločenstva som nikdy neľutovala. Ako speváčka naozaj nestojím za veľa, no veľmi rýchlo som zistila, že zbor nie je len o hlase. Zbor je oveľa viac. Sú to tábory, koncerty, rôzne výlety a púte alebo duchovné obnovy, ale hlavne sme to my, ľudia, ktorí ho tvoríme. Pováčšine mladí, s nestarnúcim duchom našich vedúcich. Tento rok zbor oslavuje svoje 30. narodeniny a spolu sme to oslávili koncom septembra galaprogramom, ktorý zožal veľký úspech. Som veľmi rada, že som toho všetkého mohla byť súčasťou, teším sa ďalšie roky strávené s týmito ľuďmi, pod ochranou nášho patróna Don Bosca.

Veronika Vöröšová, 3. A

Do zboru chodím od 6 rokov a prirástol mi k srdcu. Je to miesto plné detí a mladých ľudí, ktorí chcú prežiť svoj život naplno. Nejde len o spievanie či tancovanie, v zbore toho získaš a zažiješ oveľa viac. Organizujeme tiež veľa akcií ako tábory, zájazdy do zahraničia, benefičné koncerty. Zbor ma jednoznačne v živote ovplyvnil a pomohol mi nájsť správnu cestu, po ktorej mám ísť. Spoznala som tu mnoho ľudí, skutočných priateľov, pri ktorých sa nikdy necítim zle a rozhodne neľutujem ten čas, ktorý tu strávim. Je to moja druhá rodina.

Marta Jánska, 3.A

Zbor Radosť je fantastické spoločenstvo detí a mládeže, ktoré mi už 6 rokov pomáha hľadať ten správny smer. Náš zbor je založený na jednej peknej myšlienke Jána Bosca - kričte, skáčte, behajte, len nehrešte. V zbore Radosť sa zapojí každý. Môžete

si povedať - ja predsa neviem spievať, načo pôjdem do zboru, ale to je chyba. V zbore sa môžu zapojiť mladí ako animátori v letných táboroch, ktoré sa konajú každý rok a deti v rôznych hrách či detských stretnutiach, ktoré ich vedú tou správnou cestou, takže spievanie nie je podmienkou.

Ja som do zboru začal chodiť keď som mal 9 rokov a vôbec to neľutujem. Zbor je pre mňa ako druhá rodina. Tak neváhaj a pridaj sa k nám.

Tomáš Koiš, kvinta

Rande pred zborovňou

otázky napísal a spracoval **Matej Hrnčiar**, septima

V tomto čísle vám predstavíme p. Mgr. Jozefa Lesaya, ktorý vyštudoval nemecký jazyk, filozofiu a anglický jazyk a na našej škole učí angličtinu, nemčinu a náuku o spoločnosti. Je triednym profesorom oktávy a vedie krúžok Praktická psychológia.

Ako dlho učíte na GAB-e?

Od roku 2005, takže teraz je to už trinásť rok.

Kde ste študovali?

Na Univerzite Cyrila a Metoda v Trnave.

Prečo ste sa rozhodli práve pre kariéru učiteľa?

Ono to nie je celkom tak, že by som sa vyložene rozhodol, že budem učiteľom. Chcel som študovať jazyky a spoločenské vedy, otvorili odbor filozofia - nemčina na UCM v Trnave, mal som to päť minút od domu, kde som býval, tak som sa prihlásil. Neskôr sa náš odbor zmenil na učiteľstvo všeobecno-vzdelávacích predmetov: NOS-nemecký jazyk, tak som si po skončení školy podal žiadosť o prijatie do zamestnania na Gymnáziu J. Hollého v Trnave. Prijali ma a začal som učiť. Zapáčilo sa mi to a bol som jasný.

Máte nejaký vtipný moment z vyučovacej hodiny, ktorý vám utkvel v pamäti?

Tých je veľa. Raz som na nemčine vysvetľoval, ako sa povedia prsty na ruke po nemecky a názorne som ukazoval, ktorý prst sa ako povie tak, že som daný prst vztýčil a povedal nemecký ekvivalent. Došlo na prostredník a ja som celej skupine ukázal vztýčený prostredník s tým, že to je „Mittelfinger“ a celkom dobre som sa na tom zabával vrátane niekoľkých žiakov. Nato jeden zo žiakov takisto vztýčil prostredník a opýtal sa: „Myslíte tento?“ a ukázal mi ho. Tentokrát sa zabával on aj zvyšok skupiny.

Je známe, že ste vegetarián. Povedali by ste nám, čo vás viedlo k tomuto rozhodnutiu?

Ako tínedžerov nás s bratom trápili neduhy v spoločnosti, ktorých spoločnou črtou vo výsledku je, že ľudia trpia. Viedlo nás to k angažovaniu sa v rôznych anti-systémových aktivitách a protestných hnutiach. Časom sme stotožnili s potrebou rozšíriť hranice svojho súcitu aj na zvieratá, ktoré by nemuseli trpieť na bitúnkoch, keby sme sa vzdali nášho zvyku jesť mäso. Jednoducho sa nám zapáčila myšlienka, že „keď nechceš utrpenie, musíš sa prestať na tom utrpení podieľať“. Pre nás to znamenalo, samo-

zrejme, aj vzdať sa mäsa v akejkolvek podobe vrátane rýb. Som bez mäsa už vyše dvadsať rokov, teším sa dobrému zdraviu a bolo to jedno z najlepších rozhodnutí v mojom živote.

Boli ste preslávený svojím „copíkom.“ Prečo ste sa ho vzdali?

Fúha. Tak toto si zatiaľ nechám pre seba. Ale môžem vám prezradiť, že sa chystám „zapustiť“ ďalší.

Čo vás rozosmeje?

Strašne veľa vecí. Viete, ja som taká veselá kopa. Fóriky a hlášky niektorých „individuál“ z oktávy a septimy, čo sú triedy, kde dlhodobo učím. Výhovorky žiakov, keď nemajú domáce úlohy a keď sa vyhovárajú, prečo sa nemohli prezuť, ako aj lacné pokusy podvádzať na písomkách. Ale nie je to len toto, sú to väčšinou situačné záležitosti, čo sa vyskytnú bežne v živote. Napr. flegmatický výraz, reč a celkový prístup k životu jedného autobusára Slovak Lines na trase Senec – Trnava (linka 666 – tzv. „Satanbus“), špecifický humor a spôsob rozprávania príbehov niektorých mojich kamarátov atď.

Kedy vás študenti vedia nahnevať?

Keď mi vkladajú do úst niečo, čo som nepovedal.

Chceli by ste sa naučiť aj nejaký ďalší jazyk okrem angličtiny a nemčiny?

Jasná vec. Momentálne sa učím intenzívne rusky a potom by som sa, samozrejme, chcel ešte naučiť dobre taliansky, francúzsky a španielsky.

Tento rok ste si založili svoj krúžok. Priblížili by ste ostatným študentom, čo na ňom robíte?

Je to krúžok praktickej psychológie. Väčšinou sa na ňom snažím vysvetľovať a demonštrovať dôležité veci, ktoré v bežnom vzdelávaní absentujú, čím sa snažím inšpirovať k zmene stereotypného pohľadu a na svet a život, zmene prístupu k životu a k zlepšeniu charakteru, čo má vo výsledku viesť k tomu, aby žiaci boli naplnenejší a šťastnejší. Tak v skratke.

Čo rád robíte vo voľnom čase? Aké sú vaše záľuby?

Rád čítam, plávam, behám, učím sa nové veci, trénujem a bavím sa s druhými.

Skúste, prosím, doplniť: obľúbená kniha, obľúbený film, hudobný interpret, popr. skupina.

1. Bhagavad-Gítá – taká, aká je
2. Kráľovstvo nebeské
3. Niranjana Swami

Máte vysnivanú krajinu, ktorú by ste chceli navštíviť?

Je ich viac: Rusko, Taliansko, Francúzsko, Brazília, Fidži (alebo iný tropický raj).

Máte nejaké životné motto?

Skôr nie.

Chceli by ste niečo odkázať našim študentom?

Že ich lajkujem. :-)

Ďakujem za rozhovor.

Projekty

Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu alebo THE DUKE OF EDINBURGH'S INTERNATIONAL AWARD (DofE)

GAB Senec sa stalo v októbri 2017 **Miestnym centrom DofE**, to znamená, že po úspešnom získaní licencie a absolvovaní povinných školení poskytujeme tento prestížny program našim študentom.

S hrdosťou poskytujeme

THE DUKE OF EDINBURGH'S
INTERNATIONAL AWARD

Po prvom predstavení programu v triedach vyšších ročníkov sa v októbri uskutočnila prednáška o programe DofE s manažérom programu pre západné Slovensko s Mgr. Milošom Ondrášikom a s účastníčkou programu Karin z Bratislavy. Následne prebehol na našej škole výber študentov na základe motivačných listov.

V školskom roku 2017/2018 sme do programu prijali týchto 21 študentov: Samuel Boušek, Nina Bučeková, Michaela Čerkésová, Diana Galambosová, Adam Glasnák, Peter Gulvaš, Patrik Hanzen, Nina Hečková, Maroš Holly, Boris Hrivňák, Marta Jánka, Rebeka Kertészová, Andrej Kováčik, Matej Kubovčák, Vincent Martonka, Petra Masárová, Diana Michaličová, Timotej Michalka, Martin Papai, Rebeca Vašková, Sofia Vitrovszká.

O programe DofE

Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu je vzdelávací program pod záštitou britskej kráľovskej rodiny. Ide o jeden z popredných programov pracujúcich s mladými ľuďmi, ktorý ich pripravuje na život a zamestnanie. V roku 2013 sa do programu zapojilo viac ako milión mladých ľudí z viac ako 140 krajín sveta. Počas takmer 60-ročnej existencie DofE inšpiroval a zmenil životy viac ako ôsmim miliónom mladých ľudí na celom svete. DofE môže hrať kľúčovú rolu v rozvoji študentov mimo vyučovania prostredníctvom vytvárania príležitostí pre mládež na rozvíjanie ich zručností, zdravého životného štýlu, pomoci druhým a prostredníctvom zážitku z Dobrodružnej expedície. Za svoje úsilie sú študenti oceňovaní prestížnym certifikátom, ktorý má celosvetovú platnosť a hodnotu. Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu ráta s tým, že každý mladý človek má potenciál uspieť bez ohľadu na to, z akého prostredia vychádza. Mladí ľudia, ktorí sa zapoja do programu, sa stávajú sebaistejšími, cieľave domejšími, rozvíjajú svoje zručnosti v oblastiach ako komunikácia, riešenie problémov a líderstvo.

Ďalšie informácie o DofE nájdete na www.dofe.sk, www.youtube.com, www.gab.sk alebo sa informujte u nás.

Mgr. Tatiana Vietorisová a Mgr. Lucia Nemečková – vedúce programu
Mgr. Jana Babiaková a Mgr. Silvia Drobná - školiteľky a hodnotiteľky expedícií

Zelená škola

napísal **Lukáš Mikulec**, kvarta

Čo je Zelená škola?

Zelená škola je výchovno-vzdelávací program určený pre materské, základné a stredné školy, ktoré chcú **zmeniť seba a svoje okolie**. Cieľom programu je podpora školských komunít, v ktorých si ich členovia vyskúšajú čaro i nástrahy **spolupráce**. Žiaci s pomocou učiteľov a rodičov riešia reálne potreby svojej školy a okolia, čím pomáhajú **k pozitívnej zmene**.

Organizácia programu

Program Zelená škola existuje na Slovensku od roku 2004. V šk. roku 2015/2016 bolo do neho zapojených 282 škôl. Koordináciu programu na Slovensku zabezpečuje **Centrum environmentálnej a etickej výchovy Živica**. Národným gar-

antom programu Zelená škola je sieť organizácií Špirála. Medzinárodným garantom je nadácia Foundation for Environmental Education. Generálnym partnerom programu je ZSE a partnerom je spoločnosť Natur-pack.

7 krokov k Zelenej škole

V programe Zelená škola sa uplatňuje **praktická metodika 7 krokov**.

- 1. Kolégium Zelenej školy** – akčná skupina a organizačný garant programu na škole
- 2. Enviromentálny audit** – analýza súčasného stavu školy, ktorá je podkladom pre systematické plánovanie
- 3. Enviromentálny akčný plán** – dlhodobejšia vízia školy pre zníženie ekologickej stopy, rozpracovaná na čiastkové ciele a aktivity
- 4. Monitoring a hodnotenie** – priebežné monitorovania priebehu programu na škole a úspešnosti zavádzaných opatrení
- 5. Pro-enviromentálna výučba** – enviromentálna výchova a vzdelávanie vo vyučovaní a Školskom vzdelávacom programe
- 6. Informovanie a spolupráca** – presah pro-enviromentálnych aktivít do života školy a jej okolia
- 7. Ekokódex** – žiakmi umelecky stvárnené hodnoty a profilácia školy na enviromentálnu výchovu

Kolégium Zelenej školy na GAB

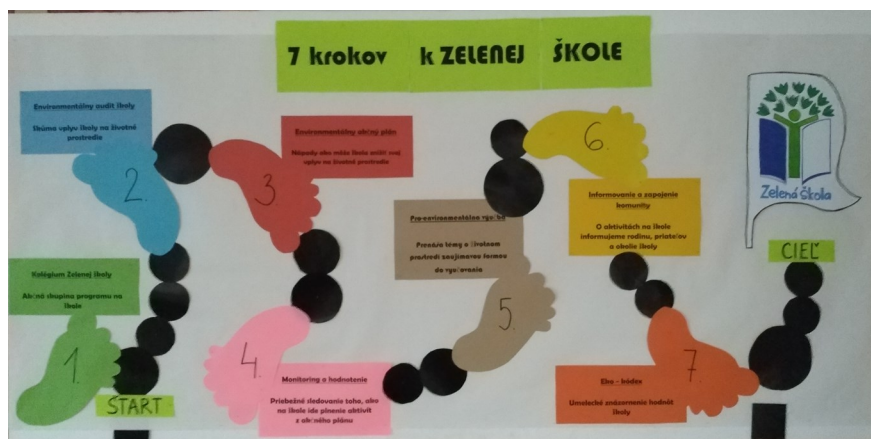
Lukáš Mikulec – správca webu

Tim Köppl – kontakt s učiteľmi

Chiara Katonová a Linda Figurová – umelecké tvorkyne

Kristián Porzer – kontakt s médiami

Zuzana Brtková a Klára Martonková – zapisovateľky zasadnutí

Spomienky na Anglicko

V dňoch 19.- 24. júna 2017 sa 38 žiakov z našej školy zúčastnilo zahraničnej exkurzie do Anglicka. Po dlhej, takmer 24-hodinovej ceste autobusom, sme konečne mali možnosť nadýchnuť sa pravého anglického vzduchu. Počas štyroch programom nabitých dní sme mali možnosť spoznať krásy južného pobrežia, navštívili sme kozmopolitný Londýn, videli starobylý Stonehenge, ale i typickú architektúru menších mestečiek. Zažili sme si, ako sa býva v klasickej anglickej rodine, skúsili povestnú anglickú kuchyňu a taktiež si overili svoje jazykové zručnosti. Výlet sa nám veľmi páčil a odniesli sme si skvelé zážitky, na ktoré nikdy nezabudneme.

Prečo si sa rozhodol/a zúčastniť poznávacej exkurzie do Anglicka?

Ch: Chcel som vidieť všetko to, čo som mohol dovtedy vidieť iba v televízii a mať zážitok na celý život. Toto sa už nemusí opakovať, a tak som rád, že som to absolvoval.

D: Chcela som zažiť niečo nové a ktovie, či by som sa niekedy do Anglicka ešte dostala.

D: Pretože som chcela zažiť výlet so spolužiačkami do zahraničia a precvičiť si angličtinu.

D: Vždy som snívala o tom, že pôjdem do Anglicka, takže keď som zistila, že mám možnosť tam ísť, vôbec som neváhala.

Ako dlho trvala cesta? Bolo to náročné?

D: Cesta tam trvala 27 hodín. Na ďalšie ráno som síce bola unavená, ale cesta bola zábavná.

Ch: Cesta tam trvala 32 hodín. Bolo to nekonečné a únavujúce. Cesta naspäť trvala 24 hodín. Ubehla oveľa rýchlejšie a bolo aj v autobuse príjemnejšie.

D: Cesta tam trvala približne 28 hodín, keďže bolo viac áut a prekvapivo pre mňa ubehla

pomerne rýchlo, keďže sme sa veľa zabávali.

Ch: Cesta tam trvala 30 hodín. Bolo to náročné, lebo sa ťažko spalo pre nedostatok prestávok.

Čo ťa v krajine zaujalo, čo sa ti páčilo?

Ch: Páčilo sa mi v rodine, do ktorej nás dali. Mali štyroch psov a jednu mačku.

D: Veľmi sa mi páčilo múzeum

a Stonehenge.

Ch: V krajine ma najviac zaujal ich jednoduchý štýl života a ich rovnaké vzhľady domov. Veľmi sa mi páčilo mestečko Eastbourne, v ktorom sme bývali, Brighton, Salisbury, Greenwich a Stonehenge. Zaujímavé tiež bolo, že sa jazdilo opačne, teda vľavo. Veľmi sa mi páčil obchod Poundland.

D: Z výletov sa mi najviac páčil Londýn, plavba po Temži, katedrála v Salisbury a múzeum voskových figurín Madam Tussand.

Čo sa ti, naopak, nepáčilo alebo ťa nepríjemne prekvapilo?

Ch: Mne sa nepáčilo ubytovanie, pretože v tom dome to smrdelo, nebolo upratané, boli tam plesne, žuvačky na zemi, ale na druhý deň domáca pani upratala a už sme sa tam cítili lepšie, len wi-fi tam stále nebola.

Ch: Drahé ceny jedla a nápojov v centre Londýna a na trajekte.

Ch: Nepáčil sa mi štýl ich života. Stále jedli polotovary. Raz sme na večeru mali wafle na zemiakov, chutilo to ako hranolková wafľa.

D: Ako najväčšie negatívum asi beriem ubytovanie a rodinu. Konkrétne v našej rodine, ak sme boli hladné, museli sme si vypýtať jedlo sami. Taktiež v našej izbe iba jedna elektrická zástrčka, tak sme sa museli striedať.

Keby si sa mal/a rozhodnúť znova, zúčastniš sa tejto akcie?

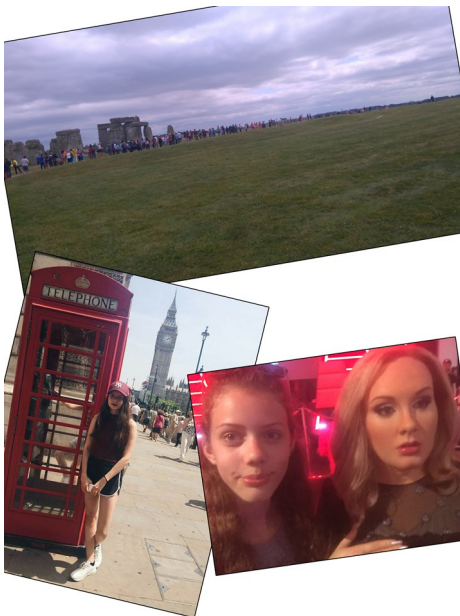
Ch: Určite by som sa zúčastnil niečoho podobného. Verím, že by to bolo aspoň také ako toto.

D: Určite by som išla znova.

Ch: Áno, ale iba lietadlom.

D: Určite áno, bol to úžasný zážitok a chcela by som si to zopakovať.

Anketu spracovali **Dominika Polgárová, Tereza Pienčáková, Lenka Šemrincová,** tercia

Jablkové hodovanie

napísala: **Viktória Nemcová**, sekunda

Jeseň. Čas neustáleho leňošenia je preč a nastupuje na scénu škola a učenie. No napriek tomu je jeseň jedno z najkrajších ročných období. Všetko hýri farbami a síce už nie je tak teplo ako v lete, dá sa vonku celkom vybláznit'. Ale aj popri takmer neustálom učení sa nájde príležitosť stretnúť sa s celou triedou mimo vyučovania a utužiť tak kolektív. Jednou z takýchto príležitostí bolo aj jablkové hodovanie ktoré sa konalo dňa 8.10.2017. Žiaci sekundy a sexty, ktorí sa tejto akcie zúčastnili, mohli v tento deň predávať (a hlavne ochutnávať) jablká a rôzne jablkové pochútky. Táto akcia mala (aspoň podľa mňa) veľmi veľa výhod, no najlepšimi z nich boli asi utuženie kolektívu, prejedanie sa sladkosťami a to, že peniaze, ktoré triedy zarobili, pôjdu na školský výlet, čo je dosť veľká výhoda. No každopádne, jablkové hodovanie bolo super, nielen pre mňa, ale aj pre mojich spolužiakov. Veď sa pozrite sami.

Páčilo sa ti na jablkovom hodovaní? Prečo?

D: Áno, bolo to super. Zabavili sme sa a zároveň sme museli dosť počítať.

D: Áno, lebo sme si zarobili na výlet.

CH: Áno, mal som narodeniny :)

CH: Áno, páčilo, lebo som tam bolo dobré počasie a bol som so spolužiakmi.

D: Áno, veľmi sa mi páčilo. Dobré sme sa zabavili a predávali sme koláčiky a vyberali peniaze ako v obchode.

CH: Áno, bolo super.

Máš odtiaľ nejaký vtipný zážitok? Aký?

D: Hľadali sme Emu lebo sa stratila :)

D: Áno, lebo sme si dali hélium a kričali sme.

CH: Kúpil si od nás koláč Béla Bugár.

D: Fotili sme sa s pánom jablčkom a slniečkom.

D: Že nám jedna stará pani zobrala koláč aj keď sme jej nedovolili a nezaplatila, iba mykala plecami.

D: Teraz si nespomeniem.

Ktorý koláč bol podľa teba najlepší?

CH: Ten jablkový :)

D: Ten čo robila moja mamina.

CH: Torta s jablkom a škoricou.

D: Jasné že ten môj :)

D: Všetky koláče vyzerali úžasne a tie, čo som chutnala, boli super.

D: Určite môj.

D: Všetky koláče vyzerali (aj chutili) úžasne.

Ktoré koláčiky išli najviac na odbyt?

D: Bolo to rôzne a každý si zobral to, čo sa mu páčilo.

D: Väčšina koláčov sa predala dosť rýchlo a niečo sme zjedli aj my.

CH: Moje muffiny.

D: Všetky, ale najrýchlejšie sa predala jablková fit torta.

CH: Tie jablkové...

D: Môj a druhý môj.

D: Miškine a Monikine koláčiky.

D: Tak na počudovanie, mali sme päť druhov muffinov a všetky do jedného sa predali. Ale veľký záujem bol aj o bezlepkové koláčiky.

Myslíš, že bol tento ročník lepší ako tie ostatné?

D: Toto posúdiť neviem, pretože na minulých ročníkoch som bola iba kupovať a tento rok som zas celé 3 hodiny bola iba za stánkom...

CH: Určite.

D: Jasné, lebo sme tam boli my.

D: Čo ja viem...

CH: Nebol som na ostatných ročníkoch.

D: Áno, na ostatných sme s triedou neboli.

D: No, tak asi tento, keďže sme predávali prvý rok.

Zúčastníš sa na jablkovom hodovaní aj ďalší rok?

CH: Asi, neviem.

D: Áno, určite.

CH: Určite áno. Bolo to super.

D: Asi áno a zase budeme hľadať Emu :)

D: Áno, určite. Bolo to super.

CH: Určite.

D: Jasné, veď budú peniažky...

Workshop s akademickou maliarkou Alenou Adamíkovou

napísala: **Terézia Pienčáková**, tercia

Vo štvrtok 14.9. 2017 sme mali možnosť stretnúť sa s profesionálnou portrétistkou pani Alenou Adamíkovou. Tohto podujatia sa zúčastnili žiaci prímky, sekundy a tercie.

Keďže sme si pripomínali príchod Márie Terézie do Senca, tak našou úlohou bolo nakresliť jej portrét, teda konkrétne jej šaty. Ešte pred tvorením šiat sme sa išli pozrieť na miesto, kde mala byť výstava. Bola to polozrekonštruovaná budova, ktorá kedysi slúžila ako hostinec. Tam sme sa dozvedeli, že naše vytvory budú vystavené aj s obrazmi pani Adamíkovej.

Po prehliadke sme sa vrátili do Labyrintu v kultúrnom dome a začali sme tvoriť šaty Márie Terézie k jej už predtlačenej tvári. Do šiat sme museli zakomponovať jej reformy alebo čo vylepšila počas svojho života.

Žiačky tercie vytvorili šaty, ktoré mali na sebe plamene ohňa v spodnej časti, tie odkazovali na to, že zakázala upaľovanie čarodejníčok, nad plameňmi boli papierové peniaze, ktoré zaviedla, na rukách mala položené váhy, ktoré symbolizovali reformy súdnictva, čo zaviedla, v pozadí bol vojenský vzor, ktorý znázorňoval jej vojenské reformy, ktoré zaviedla kvôli častým vojnám, nad tým bolo poľnohospodárstvo ktoré vylepšila, na rukávoch boli knihy, ktoré znamenali povinnú školskú dochádzku a had, ktorý symbolizoval zlepšenie zdravotníctva.

Z labyrintu sme všetci odchádzali s úsmevmi na tvárach. Boli sme rady, aké pekné vytvory sme vytvorili a aj že sme sa niečo nové naučili.

Európsky deň jazykov oslávili gymnazisti pri čaji a v divadle

26. septembra si milióny Európanov pripomínajú význam a rôznorodosť jazykov počas osláv Európskeho dňa jazykov.

Už tradične sa tento deň oslavuje aj u nás v Gymnáziu A. Bernoláka v Senci. Tento rok sa oslavy niesli v znamení zábavných hodín v klubovni a návštevy divadelných predstavení v anglickom a nemeckom jazyku.

27. a 28. septembra 2017 podávali učitelia cudzích jazykov v klubovni školy anglický „čaj o piatej“ a „viedenskú kávu“. Žiaci na tomto posezení v rodinnej atmosfére riešili kvízy, debatovali, čítali knihy a noviny. Mladí hudobníci svojim príjemným sprievodom dotvárali prostredie kaviarne a čajovne.

6. októbra 2017 zorganizovali učitelia pre študentov vyšších ročníkov návštevu divadelného predstavenia „21 stupňov Fahrenheita“ v anglickom jazyku.

16. októbra 2017 videlo 146 študentov v Bratislave predstavenie v nemčine „Trikrát o láske“.

Na cudzie jazyky nezabúdame v gymnáziu počas celého školského roka. Už v decembri sa stretneme na ďalšom ročníku akcie Cinema Nacht, kedy opäť budeme premietat filmy v angličtine a nemčine.

Mgr. Lucia Nemečková

Pohľad študenta napísala **Veronika Vöröšová**, 3. A

Dvadsať šiesty september, Európsky deň jazykov, neobišiel ani nás. Profesorky a profesori nášho gymnázia sa i tento rok rozhodli pripraviť pre nás, svojich študentov, malú akciu, tentokrát v štýle anglického čaju o piatej. Pre malú kapacitu klubovne nebolo možné venovať sa všetkým žiakom naraz, preto pripomienka Dňa jazykov u nás trvala dva dni. Jediné, čo si so sebou žiaci museli priniesť, bola šálka.

Po vstupe do školskej klubovne ma ako prvé prekvapili tóny hudby rozliehajúce sa celou miestnosťou. Na klavíri a gitare hrala provizórna kapela žiakov gymnázia. Na stoloch boli rozložené škatuľky s čajmi. Od klasických, ako mäťový či jahodový, až po tie najneobyčajnejšie, ako liči a goji. Samozrejme, nechýbal ani typický anglický čierny čaj. Naše pani profesorky mysleli aj na zábudlivcov, pre ktorých pripravili niekoľko náhradných šálok. Na vylepšenie chuti sme mali k dispozícii cukor, med, citrón či mlieko. Spolu so svojou triedou som sa usadila vzaďu, kde sme riešili rôzne jazykové úlohy. Lámali sme si hlavy aj nad testom, ktorý mal rozšíriť naše obzory v oblasti cudzích jazykov. Neskôr nám pani profesorky ponúkli aj keksíky Manner a rakúske noviny.

Akcia pri príležitosti Európskeho dňa jazykov sa u nás v škole konala po druhýkrát. Minulý rok sme prišli oblečení ako obyvatelia cudzích krajín, napríklad ako Francúzi v baretkách, ako Nemci v dirndl (nemecký kroj). Tohtoročná akcia od žiakov vyžadovala oveľa menej námahy. A komu by sa nepáčilo, keď mu všetko pripravila rovno pod nos? Tohtoročné „čajíčkovanie“ bolo vítaným spštením jednotvárných školských dní.

Som zvedavá, s čím prídu naše pani profesorky budúci rok, a dúfam, že táto nová školská tradícia bude spríjemňovať dni v škole aj ďalšej generácii študentov.

Pol'sko

Cesta...

napísal **Jakub Kolembus**, sexta

Všetko to začalo v stredu ráno. Už o 6:45 nás čakal autobus do Poľska. Ale pre kontrolu potrebných dokladov každého študenta sme vyrazili o niečo neskôr. Cesta bola skutočne dlhá. Päť hodín monotónnej polohy bolo naozaj náročných.

Žiaci si najčastejšie krátili čas počúvaním hudby. Nielen v slúchadlách, ale aj zo zadných radov sa ozývala hudba z reproduktorov. Vtipný okamih nastal, keď pustili včielku Máju od Karla Gotta. Takmer všetci sa obzreli. Tí, čo to pustili, nepotrebovali schopnosť čítať myšlienky, aby zistili, čo si o tom ostatní myslia. Zaznela aj pieseň, ktorá je pre mnohých kľúčom k zúrivosti. Despacito. Nevšimol som si, koľko zo žiakov si vtedy nasadilo slúchadlá, ale pravdepodobne väčšina. Okrem hudby obohacovali jazdu aj rôzne slovné hry ako stvorené do autobusu. Počas cesty nám profesorky poslali dôležitý papier. Do jedného stĺpca sa mali zapísať tí, ktorí chceli počas pobytu v koncentračnom tábore počuť slovenského sprievodcu. Tento stĺpec pochopiteľne nezostal prázdny. Naopak, v druhom stĺpci, kde bol napísaný poľský sprievodca, sa neukázalo ani jedno meno. A tak sme si museli losovať. Úlohou bolo vytiahnuť z čiapky papierik a prečítať číslo. Ak na ňom stálo číslo väčšie ako 12, mohli ste sa tešiť, lebo to znamenalo slovenského sprievodcu. To bol aj môj prípad, čo vo mne vyvolalo explóziu radosti. Ešte predtým som ale pobavil okolo sediacich, lebo som sa nahlas pomodlil, aby mi to vyšlo. Napriek poriadnej porcii zábavy boli všetci radi, keď sme mohli vystúpiť na dlhší čas. Dovtedy nám profesorky umožnili pár prestávok, ktoré mnohí využili, aby nasali do pľúc čerstvý vzduch...

Deň prvý: Osvienčim

napísala **Rebeca Vašková**, sexta

Snáď žiadne z múzeí, aké som doposiaľ navštívila, nedopĺňa merit svojej expozície atmosférou tak omračujúcou, ako tábory Auschwitz I a Auschwitz-Birkenau. Renovované interiéry prvého z táborov disponovali najmä fotografickými záznamami či autentickými kresbami z tvorby samotných väzňov. Prechádzka priestormi bola vplyvom hutného oparu zosnovaného výkladom pretvorená v konzistentný príbeh stupňovaný vývojom relácie návštevníka s jeho obeťami. Kufre s menovitým označením, stohy zabavených

okuliarov, riadu či topánok, zubné kefy i vlasy určené k ďalšej distribúcii, toto spojenie len umocnili. Exekvované odevy boli kompenzované jednoliatymi uniformami doplnenými o dreváky sťažujúce presun a odznaky podmienené dôvodom pre pobyt. Denný režim konštruovaný zostavou maximálneho výdaja a minimálneho príjmu si svoju daň vyberal veľmi rýchlo. Podmienky vytýčené nad rámec znesiteľnosti však, podľa výpovedí, neboli ani zďaleka tak prísne ako v priestoroch Birkenau.

Budovy určené k spánku pripomínali stajne vyzývajúce k životu v extrémoch leta i zimy. Návšteva hygienických zariadení bola limitovaná a svojimi pomermi taktiež apelovala na post výzvy. Katastrofálne podmienky sa pričínili o vypuknutie infekcií. Telá nakazených končili v budove spájajúcej plynovú komoru a spaľovňu, ktorej pracovníci boli od ostatných izolovaní a pravidelne prerieďovaní, čo malo zabrániť šíreniu povedomia o jej pravej funkcii.

Hmatateľné fragmenty nedávnej histórie tak prevzali rolu učiteľa, ktorého rozprava o dôležitosti tolerancie, pevne verím, vzbudí túžbu po spoločnosti, v akej sa popieranie holokaustu nedostáva do pozície inej než je stelesnením slova neakceptovateľný.

Deň druhý: Krakow

napísala **Nina Bučková**, sexta

Poľské dobrodružstvo pokračuje na druhý deň v údajne najkrajšom meste Poľska - Krakowe. Počasie bolo viac než priateľivé, príjemná teplota a jesenné slniečko na šarme mesta ešte pridali. Takmer 20-kilometrová osemhodinová

mestská turistika odštartovala pod Wawelom. Hradný komplex Wawel, ktorého korene siahajú takmer tisíc rokov do minulosti, bol dlhé storočia kráľovským sídlom a panoráme mesta kraľuje dodnes. Vstup do komplexu obťažuje avangardné spracovanie legendárneho draka chrliaceho plamene. Súčasťou Wawela je katedrála podivného architektonického spracovania, kombinácia prvkov rôznych slohov vrátane baroku a gotiky, tvoriaca členitú stavbu spôsobiacu mätúcim dojmom. Miera chaotična graduje, interiér dosahuje rekordný stupeň prekombinovanosti a gýču. Oltáre, kaplnky, kráľovské predmety a hrobky, dekorácie rôzneho tvaru, štýlu a veku, vytvárali pekný zmätok.

Nasledoval rýchly presun a vytúžený rozchod na hlavnom námestí. Prijemným prekvapením boli až podozrivo nízke ceny a veľmi milí ľudia, vzhľadom na to, že sa nachádzame v historickom centre turistickej destinácie. Ako zanietená čokoholička, som ocenila množstvo čokoládovní, no frustrovala ma nedostupnosť kroviek v centre mesta. Podstatnou chybičkou bolo časové obmedzenie, a po 90 minútach znova prekonávame kilometre. Z námestia sa presúvame uličkami k univerzitnému mestčku, pokračujeme smerom k židovskej štvrti. Narazíme na kultové miesta, kde ožívajú scény z filmu Schindlerov zoznam. Práve Krakow totiž z významnej časti tvoril kulisy pre tento oscarový film. Židovská štvrť dýchala históriu, desaťročia opustené objekty prejavovali známky zanedbanosti a kombinácií s tu prítomnými naďalej živými ranami dejín vyžarovali temnotu. Postupom času sa napriek tomu prinavracia k životu. V uliciach židovskej štvrte sa naša prehliadka končí. Prechodené kilometre ale ani zďaleka spočítané nie sú, pokračujeme prinajmenšom kilometrovou trasou

k nákupnému centru. Pôvodne vytúžené nákupy sa pre väčšinu nás vysilených študentov sa začali javiť skôr ako trest, no aspoň sa naskytá príležitosť konečne si zabezpečiť ročnú zásobu kroviek. S kilami tradičných, pravých poľských kroviek, zážitkami, dojmami, rozširujúcou sa znalosťou poľštiny, s mokrými bundami, so značnou únavou a bez citu v nohách sa nakoniec presúvame k autobusu.

Deň tretí: Wieliczka – sol'ná baňa

napísal **PeterGu**, 2.A

Tretí deň sme už boli všetci nakazení cestovnou horúčkou a balili si kufre ostošesť. No ešte nás čakala jedna zastávka – návšteva solnej bane Wieliczky, na ktorú som sa ja osobne veľmi tešil. A tak už aj s kuframi nabalenými v autobuse a príručnými taškami na chrbtoch sme sa opäť stretli s naším sprievodcom.

Ako obvykle, ani teraz nezabudol na svoj zmysel pre humor, a tak hneď pri vstupe, keď sme narazili na točité schodisko vedúce až niekam do stredu Zeme povedal, že komu sa podarí narátať presný počet schodov, môže ísť naspäť výťahom. Samozrejme, malo to háčik, povedal to až potom, čo sme prešli niekoľko dosť schodov. No po dlhom a namáhavom zliezaní sme nakoniec uvideli koniec nekonečných schodov.

A prednáška sa mohla začať. Na každej strane sme stretávali geniálne vytvorené solné sochy rôznych ľudí. Niektoré sa dokonca hýbali či rozprávali. Boli ako živé a mali nám znázorňovať niečo, čo sa tu stalo v minulosti. Ale aj zvláštne výtvary, napríklad koňa, ktorý naraz drží vo vzduchu pravú prednú aj zadnú nohu. Dozvedeli sme sa načo slúžia chodby oddelené zozadu aj spredu mohutnými dverami, ktoré sa

museli naraz otvárať aj zatvárať. Vháňal sa tak vzduch hlbšie do útrob bane. Úplne také jadro bane bola, podľa mňa, obrovská miestnosť s nádhernými ozdobami a lampami zloženými z tisícov malých kryštálikov. Slúžili sa tu sväte omše a rôzne podujatia aj pre známe osobnosti. No a nemôžem zabudnúť ani na celkom dobrý poľský bufet niekoľko sto metrov pod povrchom, v ktorom si nikdy nepýtajte nič spojené s bryndzou!

Naša exkurzia sa už chýlila ku koncu, to jedno slúchadlo, cez ktoré sme počúvali sprievodcu, sme si mohli nechať a našťastie sme všetci išli naspäť výťahom. Koniec dobrý, všetko dobré!

Anketa o exkurzii – 2. A, sexta

otázky napísala a spracovala **Miriám Maťašáková**, sexta.

Ako si cítil/a počas/po návšteve Osvienčimu?

D: Bolo to také smutné. Najviac ma zasiahli vlasy a topánky židov, ktorí to neprežili.

D: Myslím, že to bolo celkom fajn, ale tá negatívna energia bola všade. Trebalo to vidieť,

ale viacej by som tam už nešla.

D: Cítila som sa naozaj veľmi zvláštne. Mala som veľmi zmiešané pocity.

CH: O Osvienčime som čítal už predtým z výpovede jednej z väzenkýň, takže to už nebolo pre mňa

také hrozné, ale každopádne to bolo silné.

D: Moje predstavy o 2. svetovej vojne sa zintenzívnili, vzhľadom na dnešnú situáciu som rada, že školy takéto výlety organizujú.

CH: Bolo to zaujímavé, prvá exkurzia, do ktorej sa dalo vžiť.

CH: Počas návštevy som mal občas slzy na krajíčku, zároveň som bol ohromený zo všetkého, čo som videl. Po návšteve som sa cítil rozpačito.

D: Pôvodne som sa obávala depresívnej atmosféry a prípadných nechutných detailov, nakoniec ma to nijako výraznejšie nezasiahlo.

Čo sa ti najviac páčilo v Krakove?

D: Schody pri katedrále a schody k zvonu.

CH: Drak.

CH: Sprievodcove vtipy.

D: Je ťažké vybrať niečo konkrétne, keď všetko malo svoje čaro. Ale najviac sa mi asi páčila tá atmosféra, ktorá aj z bubliniek na námestí spravila jedinečnú vec.

CH: Pán sprievodca a jeho humor.

D: Zelený park.

D: Rôzne pamiatky, ktoré nám pán sprievodca vtipným podaním ukazoval.

D: Drak!!! Páčil sa mi drak, ktorý chrľil oheň a ešte sa mi páčil pekný kostol.

CH: Hrad Wawel, Rynek Główny s kostolom a trúbenie z veže. Počasie do toho hralo veľmi príjemne.

D: To nádherné a veselé námestie. Bol tam nejaký chlap, ktorý fúkal bubliny a vďaka tomu námestie pôsobil ešte lepšie.

D: Ulička, v ktorej sa natáčal Schindlerov zoznam.

Čo ťa zaujalo v soľnej bani?

D: Také parádne schody, chcem ich domov.

D: Obdivuhodný bol samotný rozsah bane, pozitívne vnímam aj skvelé spracovanie a úpravy ako turistickej atrakcie.

CH: Veľké lustre tvoriace kríž vyzerali skvelo.

D: Veľké priestory s úžasnými stavbami nachádzajúcimi sa v takej hĺbke.

D: Výťah.

CH: Prekvapivo obrovské priestory.

CH: Najviac ma zaujala obrovská sála, ktorá bola krásne vyzdobená.

CH: Kaviareň a kantína 130 metrov pod zemou.

CH: Mohutnosť priestorov a úroveň služieb.

D: Škriatok, ktorý nemal bradu a baník, ktorý už vyše 100 rokov odvádza z bane slanú vodu a vďaka slanému vzduchu stále vyzerá zachovalo.

CH: Tma.

D: Soľ. A ešte taká sa mi páčila sieň s lustrami, vyzeralo to ako bálková sieň z rozprávky.

Priniesol/a si si zážitok, na ktorý nikdy nezabudneš?

D: Najväčší zážitok boli pamiatky v Krakove.

CH: Asi reštaurácia, v ktorej nám jedlo nosia hodinu po objednaní a časť ani neprinesú. Nejedzte sushi v Krakove.

CH: Napríklad ako David tancoval na izbe.

D: Pravdaže, ale o ňom pomlčím.

CH: Na soľnú baňu, Osvienčim, ale aj zábavu na izbách.

D: Celý výlet vnímam ako zážitok.

D: Určite viac ako jeden, najlepším však bola zlomená stolička.

CH: Sprcha s rádiom.

CH: Bolo ich rozhodne viac a prevažne po večierke.

CH: Áno, poľské rána sa mi páčili.

D: Piatkový budíček! A uprataná izba...

D: Ujo sprievodca, ktorý si stále prehadzoval šálik.

D: Áno. Dostala som ružu a keďže ruže neznášam, rozhodla som sa ju dať náhodnému týpkovi na ulici. Bolo to super!

D: Áno. Ja a Baša sme rozdávali ruže. Ona to dala náhodnému fešákovi a ja náhodnej športovej motorke.

Našli sa aj nejaké negatíva?

CH: Boli sme strašne nevyspatí, mali celý deň na cestu zbalené tony rezňov a čo sme mali na večeru? No, hádajte. Rezne!

D: Keď sme išli peši cez Krakov. Bola to nekonečná cesta.

D: Hluk nad ránom z vedľajších izieb.

D: Sprievodcove vtipy.

CH: Nie.

CH: Tomek a jeho legendárna členka.

CH: Strava mohla byť trochu lepšia.

D: Výletu nemám čo vytknúť.

CH: Nie, žiadne negatíva sa nevyskytli.

CH: Tomek, ktorý pokazil termostat.

D: Nabudúce by som mohla byť zdravšia, aby som si to naplno užila.

D: Nemám rada vlaky a boli tam kofajnice aj v Osvienčime a potom aj v soľnej bani.

Ktorý z dní, ktoré si strávil/a v Poľsku, by si si rád zopakoval/a?

D: Bolo dobre, ale do Osvienčimu stačí ísť iba raz.

D: Bolo tam super, ale do Osvienčimu by som už znova asi nešla.

D: Hlavne večery, nie dni.

CH: Každý deň by som si rád zopakoval.

D: Slniečny jesenný deň v Krakove.

D: Všetky.

CH: Všetky, najmä noci.

CH: Soľná baňa bola krásna.

D: Rada by som sa vrátila na každé miesto a venovala jeho návšteve viac času.

CH: Žiadne.

D: Návštevu komplexu Auschwitz.

D: Zopakovala by som si deň v Krakove, nestihla som vidieť všetko, čom som chcela.

D: Všetky. Osvienčim v ponurejšom počasí, aby som sa vedela lepšie vcítiť, Krakov, aby som sa tam nabudúce mohla stratiť a objaviť tajné zákutia a Wieliczku, pretože som neoblízala všetku soľ.

(Ne)Kultúra

Slnečný festival 2017

napísala **Gemini**, októbra

Tretí ročník Slnečného festivalu v Senci opäť premenil naše mesto na divadelnú scénu a zaplnil Kultúrny dom a Amfiteáter umením a smiechom. Festival sa konal v piatok 8.9. 2017 a sobotu 9.9. 2017. Milovníci umenia si určite prišli na svoje, pretože si mohli vybrať z pestrej škály ponúkaného programu. Hlavným lákadlom bolo divadlo rôzneho typu, ako napríklad bábkové či pouličné predstavenia. Festival dal príležitosť predviesť svoj talent aj mladým umelcom z našej seneckej ZUŠ a ochotníkom zo Senca i Trnavy. Do mesta pricestovali divadelníci z celého Slovenska a tiež z Českej republiky, Srbska a Poľska. Sobotný program v amfiteátri moderovala Miroslava Pavlíková z relácie Fidlíbum, čo ocenili najmä deti.

Predstavenia sa začali už v piatok ráno, preto sa ich mohli zúčastniť škôlky a školy. Slávnostné otvorenie sa konalo o siedmej večer v kinosále MSKS, kde hostí privítal primátor mesta Senec Karol Kvál. Po otvorení nasledovala premiéra hry *Zamračené miestami vratka DPH*, divadelného súboru ZnudyĽudu. Mladí seneckí ochotníci vytvorili hru, ktorá núti človeka zamyslieť sa nad tým, kam až môže spoločnosť dospieť, ak niečo nezmeníme. Aj keď téma predstavenia bola ťaživá, obsahovala množstvo odľahčujúcich momentov, ktoré divákov rozosmiali.

Prvý festivalový deň ukončila hudobná *Cesta okolo sveta*. Na úvod zahrala skupina YAMMA zo ZUŠ Fándlyho Senec. Aj napriek chladnejšiemu večernému počasiu rozprúdila skupina La3noCubano krv v tele poslucháčov svojimi rytmickými tónmi.

V sobotu bol program rovnako bohatý, a tak si mohli rôzne druhy umenia vychutnať aj rodiny s deťmi. Netradičné drevené bábk v *Loutkové Faust Insenaci* vyzroprávali príbeh, ktorý bol spracovaním klasickej faustovskej tragédie o túžbe po moci. Vhodne ho dopĺňali piesne s anglickými textami, ktoré spolu s komunikáciou hercov a publika rozosmiali nielen deti, ale aj rodičov.

Intímna atmosféra malej travej miestnosti, hra so svetlom a tieňmi, sklo, strieborné bábk v a mladá žena v čiernych šatách. Takto zvolená kombinácia vizuálne veľmi zaujala. Netradičná hra *Hrdinka na 5* vznikla na námety knihy autorky žijúcej vo Fínsku, Alexandry Salmely *27 čiže smrť robí umelca*. Hra je spoveďou mladej absolventky VŠMU o tom, aké je ťažké sa ako umelec v dnešnej dobe uplatniť. Hra oslovila hlavne mladých ľudí, ktorí sa búria proti konvenciám a chcú dosiahnuť niečo významné a ukázať každému, kto s ich voľbou života nesúhlasí, pravý opak.

Festival svojim návštevníkom okrem divadelného programu ponúkal aj tematické stany. V tvorivých dielnach si bolo možné vyrobiť bábk v či brošne.

Hravá zóna zas nabáda ľudí na rôzne

spoločenské hry. Okrem toho ste si mohli pozrieť výstavu bábok, či navštíviť literárny stan, kde sa konali rôzne besedy. Nebola núdza ani o chutné občerstvenie.

Tretí ročník Slniečného festivalu sa rozhodne vydal. Vďaka tomuto milému podujatiu si deti odniesli kopec zážitkov a veselé spomienky. A nejedna hra určená starším

divákovi zanechala hlboké dojmy. Festival sa v Senci rozhodne udomácnil a môžeme dúfať, že táto pekná tradícia bude z roka na rok ešte lepšia a vždy prekvapí niečím novým ako vždy doteraz.

„Zamračené, miestami vratka DPH“

Z nudy ľudu rozhodne nenudí

napísala **Gemini**, októbra

Určite už všetci poznáte divadelné zoskupenie mladých talentovaných ľudí ZnudyĽudu, z ktorých jeden účinkujúci je absolvent nášho gymnázia Peter Kiss. Možno, ale však neviete, prečo vôbec toto divadlo vzniklo a čo je jeho zámerom. Divadlo ZnudyĽudu sa venuje aktuálnym témam či už na Slovensku alebo vo svete a ich hlavným cieľom je zvýšiť záujem mladých ľudí o divadlo a donútiť ich zamyslieť sa nad tým, čo sa okolo nich deje. Myslím si, že celý tento koncept je veľmi žiadaný a povedala by som, že až nutne potrebný, pretože svoju budúcnosť a aj budúcnosť nášho „sveta“ tvoríme práve my. A keď ho chceme začať meniť, musíme začať tým, že zmeníme práve seba a pohneme trošku aj rozumom.

Ich najnovšia hra s názvom „Zamračené, miestami vratka DPH“ sa takisto venuje aktuálnym témam a poskytuje pohľad do neďalekej budúcnosti, z ktorej mnohí z nás ešte budú súčasťou. Už hneď na začiatku pocítite vážnosť situácie, v ktorej sa

svet ocitol. Hra zobrazuje extrémne kapitalistické Slovensko, z ktorého úplne vymizla stredná trieda a zostali len bohatí a chudobní. Chudoba je však v tejto dobe zločin tak ako akýkoľvek cit, všetky emócie sú zbytočné a na príťaž a jediné, na čom záleží, sú peniaze. Aj keď nám peniaze nedajú zdravie, aj keď nám peniaze nedajú lásku a aj keď by mi možno veľa ľudí oponovalo, už vôbec nám nedajú šťastie, a aj napriek tomu sú najväčším opiom sveta. A v tejto hre tomu nie je inak. No však stále je nádej, ako nám aj tento výtvor mladých

umelcov ukazuje, pokiaľ bude na svete v každom z nás čo i len malá štipka lásky a súcitu a ponecháme si svoju ľudskosť, peniaze nás nemôžu ovládnuť úplne a cítiť budeme vždy aj keď nám to celý svet zakáže, pretože sme len ľudia.

Aj keď sa hra venuje ťaživej tematike, bolo v nej množstvo vtipných momentoch, ktoré každého určite rozosmiali, a tak keď ste zároveň pri hre aj rozmýšľali, nemali ste po jej skončení pocit, ako by ste boli svedkom popravy. Nielen téma a jej spracovanie bolo výborné, ale aj herecké výkony a kontakt s publikom, ktorý divákovi dal možnosť stať sa súčasťou deja. Osobne by som uvítala viac takýchto divadelných hier od mladých šikovných ľudí, ako sú práve členovia tohto súboru.

Anna Franková

napísala **Lenka Šemrincová**, terciá

Pod týmto menom sa skrýva veľmi smutný príbeh, ktorý nám 18.10. 2017 prišlo zahrať divadlo z Nitra.

Na chvíľu sa z nás stal denník, do ktorého si Anna vylievala dušu. Ožili pred nami stránky a písmená sa zliali do obrazcov jej života. Stačili iba dvaja herci, aby nás vtiahli do úplne iného storočia, no predsa nám neostali cudzí. Každý z nás sa aspoň trochu videl v energetickej, neposednej a ukvákanej Anne. Napriek vážnosti tohto príbehu ho autori zobrali z tej najoptimistickejšej stránky – s humorom. Čo slovo, to smiech. Celá sála sa otriasala (mimochodom, čudujem sa, že po našej návšteve ešte stále stojí „j“! Aj keď Annu hrala dospelá herečka, všetci sme jej úplne verili, že má trinásť. A čo ostatné postavy? Stačí prevetrať šatník. Oblečenie bolo povesené a herec ním len pohyboval. Zvládol všetky úlohy, od dieťaťa cez dospelého, až po bábk.

Nikdy by som nepovedala, že sa toľko nasmejeme a obzvlášť na tomto príbehu. No tak, ako všetko má dve strany, aj smiech nás prešiel, keď sa opona zatiahla. Vtedy sme sa dozvedeli, čoho sú ľudia schopní. Sfúkli plamienok Anninho mladého života. Ona schovávala denník pred zrakom ostatných (samozrejme, veď bol to jej denník), no my ho dnes neschováme. Pretože je tam pravda. Mnohí ľudia pred týmito témami zatvárajú oči, no vďaka Anne ich možno roztvorí a budú vidieť niečo, čo sa týka nás všetkých a nie je to minulosť.

Predstavenie bolo vynikajúco spracované, o čom svedčilo aj to, že pri pletisku sa herci museli znovu vrátiť na javisko. Nebudem klamať, ak poviem: „Stálo to za to!“

3x o láske, ktorú k nemčine neprechovávam

napísala **Karolína Chodáková**, septima

Hladní po kultúrnom cudzojazyčnom dobrodružstve, alebo skôr potešení vidinou nestráviť pondelňajšie doobedie v útrobach GAB-u, sme sa nedávno vybrali do Domu kultúry v Dúbravke. Cieľom bolo vychutnať si (?) nemecké divadlo s názvom 3x über die Liebe. Začiatok celého výletu sa mierne skomplikoval, keď dva napratané autobusy uviazli v zápche a zo Senca sa vymotávali trištvrte hodinu, čo bol patričný zážitok pre každého z nás. Ukázalo sa však, že ani bariéra v podobe zápch nás nezastaví pri návšteve kultúrneho podujatia a nakoniec sme všetko stihli.

Ihneď po začatí predstavenia sme však na rannú odyseu zabudli. Do deja sa nás snažil od začiatku (myslím, že nie veľmi úspešne) zatiahnuť rozprávač originál nemeckej národnosti. Jeho ľubozvučný materinský jazyk bol podchvíľou prerušovaný vypadávaním zvuku mikrofónu, do ktorého rozprával snažiaci sa herec. Spomínaný fakt umocňoval naše neporozumenie hovorenému textu. Napriek tomu nebolo ťažké pochopiť dej, keďže bolo predstavenie robené na motívy známeho dánskeho rozprávkar. Rozprávania, ktoré sa zároveň odohrávalo fyzicky na javisku prostredníctvom mlčiachich hercov, bolo ozvlášťňované hrou na gitare a spevom rozprávača. Nie som si však istá, čo by Hans Christian Andersen povedal, keby videl spracovanie svojich diel pod taktovkou konkrétnej nemeckej skupiny. Myslím, že podanie známych príbehov tohto pána spisovateľa by si zaslúžilo iné kostýmy ako tie „co dŕm dal“, taktiež celkový výkon by sa dal prepracovať atraktívnejšie (nielen) pre našu vekovú skupinu.

Nie som divadelný kritik, ani si nemyslím, že by som to zahrala lepšie, no pod predstavou divadelnej skupiny z Nemecka hrajúcej najznámejšie rozprávky v Európe, sa mi ako prvý asocioval pojem kvalitný zážitok. Akokoľvek, ďakujeme za možnosť (myslím, že prvý v histórii) zúčastniť sa na nemeckom type vzdelávacej akcie.

Sila ľudskosti

napísala **Nikola Furdová**, prímea

Štvrtok 16. novembra 2017 sme sa pri príležitosti dňa študentstva zúčastnili na premietaní filmu od režiséra Mateja Mináča Sila ľudskosti. Film bol o Nicholasovi Wintonovi, britskom obchodníkovi. Bolo to krátko pred vypuknutím druhej svetovej vojny, keď sa pán Winton rozhodol konať. Zatiaľ čo ostatní čakali na vývoj vojnových udalostí, pán Winton pripravoval všetky veci, aby mohol židovské deti z Československa transportovať do bezpečnejšej krajiny, Británie. Niekedy je ťažké urobiť rozhodnutie aj keď vieme, že je správne. Musela to byť hrozná doba, keď donútila rodičov poslať svoje deti napospas životu a bezmocne sledovať ako od nich navždy odchádzajú. To je presne ten prípad, ťažké, ale správne rozhodnutie. Pán Winton spravil úžasnú vec, keď zachránil 669 detí, ktoré nikdy pred tým nepoznal a nebol im nič dlžný a o tomto veľkom čine mlčal neuveriteľných 50 rokov. A takéhoto nezištného dobra je na svete naozaj málo. Keď deti, ktoré vďačili za život pánu Wintonovi vyrástli, založili si vlastné rodiny a vďaka nim dobro a príbeh pána Wintona žije ďalej.

Ked' doktor nelieči chorobu, ale svoju peňaženku

napísal **Matej Hrnčiar**, septima

Nie každý deň dostanete šancu ísť do divadla, najmä keď ide o známú a dobrú divadelnú hru. Mne sa naskytla príležitosť pridať sa k triedam sexte a 2.A na ceste za kultúrou do Mestského divadla P. O. Hviezdoslava v Prešporku a ja som ju bez zaváhania prijal. V stredu ráno sme sa vydali autobusom cez ranné dopravné peklo a po pol hodine cesty slimačím krokom cez senecké centrum sme už boli na diaľnici smerujúcej do slovenskej metropoly. Do cieľovej destinácie sme prišli trochu skôr, tak sme dostali 15-minútový rozchod, ktorý bol efektívne využitý na jednu rannú kávu a o pár minút neskôr sme už pohodlne usadení napäto očakávali začiatok Moliérovej komédie Zdravý nemocný.

Hneď po zdvihnutí opony sme boli uchvátení kulisami: na javisku bolo rozostavaných sedem niekoľkokometrových veží z vankúšov na pohyblivých kolieskach, ktoré tvorili obrovský polkruh. Veže postupne odťahovali a javisko sa tým otvorilo, čím dostali priestor na manipulovanie s obrovskou posteľou, stojacou uprostred javiska. Na posteli sedel Argan (Ľuboš Kostelný) počítajúci výdavky za svoje lieky a lekárske vyšetrenia. Popritom si mrmlal, aký bol dobrý ten „klystírček,“ ktorý mu doktor predpísal a podobne. Nemusíte poznať obsah hry, aby vám hneď došlo, že človek sediaci na posteli v skutočnosti vôbec chorý nie je, iba sa takým cíti. To však spôsobovalo nesmiernu radosť doktorom, ktorí ho „liečili“ a predpisovali mu lieky od výmyslu sveta, vrátane už spomínaného „klystírčeku.“ Celé divadlo poukazovalo na nepríjemnú skutočnosť, že lekár nelieči chorobu, ale zarába na pacientovi.

Už na začiatku deja jeho dcéra Angelika (Dominika Žiaranová) prezradí, že je zamilovaná do muža menom Kleant (Jakub Rybárik), ale jej otec rozhodne, že si vezme doktora, aby on mal ľahší prístup k liekom. Všetci sú z tejto myšlienky zhrození, okrem Argana a jeho manželky, ktorá chcela nevlastnú dcéru pôvodne poslať do kláštora. Náš hypochonder dokonca zašiel tak ďaleko, že jej už vybral ženícha, syna doktora, ktorý sa tiež dal na medicínsku kariéru. Ukázalo sa však, že napriek tomu, že študuje medicínu toho v hlave veľa nemá, čomu však Argan nevenoval pozornosť, lebo v hlave už sníval o liekoch, ku ktorým sa vďaka svadbe dostane. Nečakanou neznámou v rovnici však bola náhla návšteva Kleanta prezlečeného za učiteľa spevu. Argan to však samozrejme, nemohol vedieť, a tak ich vyzval nech mu niečo predvedú. Reakciou na to bolo hudobné číslo - srdcervúci príbeh o odoprenej láske, ktorý bol viditeľnou alegóriou na romantický vzťah s jeho dcérou.

Celý konflikt sa stupňuje, až dosiahne vyvrcholenie v podobe Arganovho odmietnutia liekov, ktoré mu doktor predpísal. Mnohí by sme si povedali, že predsa o nič nejde, no doktor reagoval výbuchom zlosti a hystérie končiacej zrúcaním všetkých siedmich vankúšových veží. Posledné scény hry sa teda odohrávali v kope vankúšov. Nakoniec sa však všetko končí šťastne a Angelika dostane požehnanie od otca, aby sa vydala za toho, ktorého miluje.

Divadlo bolo naozaj výborné, od kulís až po herecké stvárnenie. Vďaka za organizáciu tohto skvelého výletu patrí pani profesorke Lenártovej a pani profesorke Vitorisovej.

Z našich slohových prác

Na domácu úlohu z anglického jazyka mali žiaci 4.A napísať opis osoby, ktorej život sa zmenil po neočakávanej udalosti. Žiačka Andrea Fülöpová vymyslela fiktívny príbeh so smutným koncom, ktorý nás donúti zamyslieť sa, ako jedna udalosť dokáže človeku zmeniť celý život. Mgr. Silvia Drobná

Andrea Fülöpová, 4. A

Describe a person whose life has changed as a result of an unexpected event

Tina lived a happy life, she had everything. A lovely husband, two beautiful sons and an entertaining job which she had always dreamed of. She was that kind of person everyone liked. Nice, sociable, really confident and she was good looking, too. All her friends were jealous of her. Understandably.

They had a big house by the beach, a tennis court and a charwoman. Their kids went to the best schools in the country. They were destined for success, just like their father, who had rich parents too and was now running his own company. Every year they went on a vacation to Caribbean. Who wouldn't want a life like that?

But everything is temporary.

One day Tina had to stay in work very late. When she finished, she decided to go for a walk in the park. It was dark and she didn't see her attackers, especially when they covered her eyes and took her somewhere. The last thing she remembered was that they had thrown her into a car and held a cloth to her nose.

When she woke up, she found herself in the mud next to some route. Her whole body hurt but she was happy to be alive and went to find help. After a two hour walk, Tina saw a gas station. She made a call to her husband. He came for her and they went to the local police station. Because Tina couldn't identify the attackers, the policeman said they couldn't do anything.

Tina and her husband decided they wouldn't say anything to the kids. Her husband was really kind and understandable, but they were talking less and less. She felt that he couldn't look at her the same way anymore.

After one year they got divorced. Due to her mental situation, the judge decided that the kids should stay with their father. It was the end for her, as the children were her everything. She became an alcoholic, lost weight and one year after the divorce she unfortunately committed a suicide.

Pavol Toth-Vaňo, septima

„Načo je knižka,“ pomyslela si Alica, „ked' nemá ani obrázky?“

(Úvaha)

Funkcia knihy sa s vekom čitateľa mení. Kým od detskej literatúry očakávame okrem zábavnosti nanajvýš tak ponaučenie typu dobro víťazí nad zlom, dobrá kniha pre dospelých by mala ponúknuť nejakú pridanú hodnotu a to aj v prípade, keď je určená primárne na oddych. Strhujúci dej musí byť doplnený znalosťou prostredia, kvalitnou psychológiou postáv či podnetmi na zamyslenie.

S telesnou schránkou čitateľa rastie aj jeho chápacosť a predstavivosť. Hoci obrázky u mnohých z nás rozduchali lásku ku knihám, sú postupne odhadzované ako nepotrebné pohonné jednotky rakety. Jej let už nedokáže zastaviť ani gravitácia a zo žiačika sa rodí čitateľ. Náklonnosť ku knihám vypestovaná v mladom veku len zriedka vyprchá a celý život ozvláštni spôsobom, ktorý si nečitateľ nedokáže predstaviť.

Veľkou škodou je, keď si človek v detstve nevytvorí čitateľský návyk. Použijúc opäť analógiu s raketou, loď ani neopustí atmosféru, rozpadne sa vo vzduchu a jej trosky sa roztrúsia do oceánu. Chýbajú zdroje i vôľa na ďalší štart a plán neúspešného letu človek znovu objaví až v ďalekej dospelosti.

Nečitateľa si nestihnú uvedomiť, že bez obrázkov kniha nestráca ani trochu zo svojho čara. Svet knihy si teraz môžeme vytvoriť sami, s len o málo menšou voľnosťou, s akou si ho vytváral sám autor. Autor nám podá farby, štetec a plátno a povie: „Maľuj!“ Každý sa tak stáva ilustrátorom svojej vlastnej knihy.

Ralph Waldo Emerson povedal: „Ak stretnete výnimočného človeka, mali by ste sa ho opýtať, aké knihy číta.“ Tak ako naša osobnosť určuje, aké knihy čítame, určujú aj knihy, ktoré čítame, našu osobnosť. Človek, ktorý číta, sa neustále rozvíja, z knihy vyextrahuje obohacujúce myšlienky a nosí ich so sebou do ďalšieho života.

Hodnota knihy spočíva aj v dôveryhodnosti jej informácií. Literatúra faktu je pred vydaním kontrolovaná a upravovaná a renomované vydavateľstvá si nemôžu dovoliť vydať čokoľvek. Naproti tomu, na internete a sociálnych sieťach sa každý môže stať mienkotvorcom za pár minút.

Moderná doba so sebou prináša aj dilemy. Jednou z nich je používanie e-kníc. Zástancovia klasických kníh smútiť za vôňou a atmosférou pri prevracaní strán. Asi každá zmena však so sebou prináša tento pocit nostalgie za starým. Napríklad najväčšia zmena v histórii knihy spôsobila nahradenie kláštorných mníchov tlačovými formami a z umeleckej činnosti urobila výrobný proces, no pochybuje niekto o prínose kníhtlače? A nepoužíva už väčšina z nás internet ako náhradu za papierové noviny? E-kniha môže klasickú knihu pretromfnúť ľahšou prácou a vyhľadávaním v texte, zabudovanými slovníkmi alebo väčším množstvom obrazového materiálu, ktorý by tlačенú knihu predražil.

Myslím si, že každú novinku, ktorá sprístupní čítanie väčšiemu množstvu ľudí, by sme mali uvítať. Pretože literatúra predkladá dôležité otázky, podáva svedectvo o ľudskej fantázií a pomáha nám vytvárať si hodnoty.

Naše cesty za poznáním

Letná škola chémie

nápisala **Nina Hečková**, sexta

Pamätáte si ešte na koncoročné vysvedčenie? Na ten deň, ktorý každoročne vykupuje žiakov spútaných školou a na sladké dva mesiace im zaručuje voľnosť?

I keď už opäť všetci sedíme v školských laviciach, stále sa nájde zopár ľudí, ktorí odmietli túto lákavú ponuku a v lavici zostali sedieť ešte aj počas prázdnin. Šialenci, áno, aj mne prebehlo hlavou toto slovo "J". No aj tak ma niečo dokopalo k tomu, aby som prijala pozvanie na Letnú školu chémie a predžila si školský rok o dva týždne. Bola to zvedavosť? Pravdepodobne áno.

A tak som sa 3. júla, prvý oficiálny prázdninový deň, rútila vlakom priamo v ústrety novým zážitkom a skúsenostiam. Letná škola chémie má už dlhú tradíciu a tento rok sa v Prievidzi konal už jej 40. ročník. Gymnázium V. B. Nedožerského spolu so Spojenou školou Nováky prijali 44 nádejných budúcich chemikov a úspešných riešiteľov chemickej olympiády z celého Slovenska, aby rozšírili ich obzory v anorganickej, organickej, fyzikálnej a analytickej chémii. Prednášali nám veľké hviezdy chémie a skutoční odborníci v danom odbore. Každému jednotlivému odboru sme sa venovali necelé tri dni, počas ktorých sme museli zvládnuť vysedávanie na teoretických prednáškach, overenie nadobudnutých poznatkov v praxi na laboratórnych cvičeniach a záverečný test. Na základe našich výsledkov sa v posledný deň konalo slávnostné vyhodnotie a odovzdávanie cien tým najlepším.

Mňa osobne najviac bavila anorganická chémia, s ktorou sa najčastejšie stretávame v škole. Pán docent Tatiersky sa nám dokázal venovať s veľkou ľahkosťou a svojím pútavým výkladom so štipkou humoru a užitočnými "zlepšovákmi" si náš všetkých získal.

A na opačnej strane, najviac som sa natrápila s organikou, ktorú nám prednášal pán profesor Šebesta. Pravdupovediac, doteraz netuším, čo si tam celé 2 dni rozprával...

Väčšina z nás sa vždy tešila na laboratórne cvičenia, na ktorých sme mali možnosť vyskúšať si veci, ku ktorým sa bežne na školách nedostaneme. Samozrejme, patrili k tomu aj menej obľúbené protokoly, ktoré sa tiež započítavali do koncového hodnotenia.

Asi najzaujímavejšie boli cvičenia z organiky, kde si pre nás doktorantky pripravili časovo náročné, no veľmi pekné úlohy. Na anorganickej chémii sme pripravovali $\text{K}_2\text{MnSO}_4 \cdot 6\text{H}_2\text{O}$, ktorého kryštáliky mám odložené pekne doma v skúmavke. Aj pán docent Reguli nám spríjemnil fyzikálnu chémiu a súčasťou jeho cvičení bola napríklad spektrometria. A na záver druhého týždňa sme si v analytickej chémii

nacvičili titrácie.

V jedno špeciálne upršané doobedie nás čakala exkurzia do Fortischemu v Novákoch (bývalé Novácke chemické závody), kde sme mali jedinečnú možnosť nazrieť na priemyselnú výrobu chemických látok a súčasťou bol aj odborný výklad zamestnancov.

Cez víkend sme si trochu oddýchli a naši animátori si pre nás pripravili výlety do okolitých hôr a nedeľu sme spolu strávili v Bojniciach.

Po dvoch týždňoch strávených nezvyčajným spôsobom som domov odchádzala mierne zmätená. Aj keď by som si to nebola po prvých dňoch myslela, bolo mi samej vo vlaku zrazu smutno. Ešte neprešla ani hodina a už mi chýbali ľudia, ktorých som spoznala. Moje spolubývajúce, s ktorými som strávila nekonečné večery a noci vysedávaním nad dokončováním protokolov, ľudia, ktorí nám dobrovoľne venovali svoj čas a čuduj sa svete, aj to východniarske zaťažovanie, na ktoré som si ako zapadniarka spočiatku nevedela zvyknúť. Dokonca aj za chémiou sa mi začnelo!

I keď to nebolo najľahšie a zažila som i zopár krušných chvíľ, napokon som to zvládla a za to vďačím ľuďom, ktorí ma na diaľku podporovali. Bez vás by som to nebola zvládla. Veľké poďakovanie patrí aj p. profesorke Synakovej, ktorá nás pripravovala na olympiádu a palce mi držala aj počas môjho pobytu v Prievdzi "J".

Čo na záver dodať? Snáď len toľko, že budúci rok sa s troškou šťastia opäť vidíme vo Svidníku! Tak, kto sa pridá?

Légiovlak alebo ako sme stihli exkurziu za štyri hodiny

napísal **Matej Hrnčiar**, septima

Školský rok sa iba začal a trieda septimy spolu s 3. A sa už vybrali na svoju prvú (a možno aj poslednú v tomto školskom roku) exkurziu do Bratislavy pod velením pána profesora Maľu. O ôsmej hodine ráno sme sa stretli pred školou a následne sa presunuli na vlakovú stanicu, kde sme kúpili lístky a čakali na vlak, ktorý nie a nie prísť. Dostavil sa s asi 10-minútovým meškaním tak plný, že sme museli stáť v uličke a vlastne všade, kde bolo aspoň trochu miesta. Ani revízor nechodil - zrejme sa mu nechcelo pretláčať davom.

Po pol hodine nepríjemnej cesty sme už stáli na nástupišti neslávne známej bratislavskej Hlavnej stanice, odkiaľ sme sa vybrali do Dopravného múzea, kde stál takzvaný Légiovlak. Ten vlak bol, ako sme sa dozvedeli, využívaný počas a aj po 1. svetovej vojne slovenskými legionármi. Náš sprievodca bol aj ako taký legionár oblečený a napriek tomu, že rozprával „rýchlosťou svetla,“ dokázal nás aspoň poučiť o podmienkach, v ktorých títo vojaci žili a bojovali. Často počas prehliadky rezonoval fakt, že títo legionári museli žiť v strašnej zime, a preto sa vo vozňoch chúlili k sebe aj tridsiati, aby sa aspoň trochu zahriali. Hneď ďalší vozeň bol presným opakom týchto takzvaných „teplušiek,“ išlo totiž o vozeň veliteľa, ktorý bol priestranný a bohato zdobený. V takýchto vozoch si museli veliteľia nažívať ako králi. Okrem týchto dvoch vozňov sme navštívili aj polnú nemocnicu, dielňu a aj vozeň, z ktorého sa strieľalo a býval väčšinou na konci celého vlaku. Každý z týchto vozňov bol obohatený o predmety, ktoré pochádzali z tej doby – od uniforiem po nástroje na trhanie zubov.

Na začiatku som spomenul, že to možno bola aj naša posledná exkurzia v tomto školskom roku. Po asi hodine a pol prehliadka skončila a my sme sa presunu-

li k východu. Ako sme sa počítali, naši profesori s hrôzou zistili, že z dvadsiaticich septimanov 11 chýba. Po niekoľkominútovom hľadaní sa roztratení septimania našli, to však náladu profesorov veľmi nevylepšilo. Nahnali nás späť na hlavnú stanicu, odkiaľ sme sa dostali do Senca a stihli posledné tri hodiny vyučovania - viete si predstaviť, akí sme boli "nadšení". Napriek tomu však môžeme povedať, že výlet bol zaujímavý a určite nám dal mnoho nových vedomostí.

Prednáška s astronautkou NASA

napísala **Miriám Mat'ašáková**, sexta

Your big dreams and Beyond. Taký bol začiatok prednášky v Aule Ekonomickej univerzity v Bratislave. Prečo Big Dreams? Pretože pred siedmimi rokmi sa jednej bežnej žene jej veľký sen splnil.

Dottie Metcalf-Lindenburger ako malé dievčatko verila, že sa raz stane astronautkou, pretože v tej dobe sa prvá americká žena dostala do vesmíru.

Ako tínedžerke jej rodičia umožnili ísť do astronautského tábora, kde si vytvorila svoju prvú maketu vesmírnej rakety, v ktorej by chcela letieť do vesmíru. Postupne z nej vyrástla dospelá mladá žena, ktorá stala učiteľkou vedy.

Raz, úplne náhodne, našla na internete článok, kde sa písalo o jednom učiteľovi, ktorý sa stal kozmonautom pre NASA. Nostalgia z mladosti sa vrátila ako prúd silno tečúcej vody a Dottie sa rozhodla svoj detský sen premeniť na vytúženú skutočnosť.

Ako sama povedala, na pohovor do NASA prišlo veľmi veľa talentovaných uchádzačov. Nevie, prečo práve ju nakoniec vybrali do konečného výberu, ale určite veľkú rolu zohralo to, že sa udržiavala vo fyzickej kondícii.

Konečný výber ľudí musel absolvovať náročné fyzické tréningy a každý musel byť dokonale vyškolený na úlohu, ktorú mal v rakete na starosti. Po šiestich rokoch prípravy a tvrdej driny prišiel ten dlho očakávaný deň. Dottie sa rozlúčila so svojou rodinou, nasadla do rakety a keď sa o chvíľu pozrela von z okna, videla našu Zem v celej svojej kráse. Tých pár dní, ktoré strávila v kozme, sa najskôr venovala výskumom.

Samozrejme si so svojou sedemčlennou posádkou užili aj trochu zábavy. Napríklad kvapôčky vody alebo jedlo lietajúce medzi nimi v dôsledku stavu beztláče. Tento malý „výlet“ si naplno užili, pretože predsa len, ako často sa dostaneme do vesmíru? Keď sa vrátila na Zem, užila si chvíľu slávy a tešila sa na svoju rodinu. Rozhodla sa z NASA odstúpiť a plno sa venovať svojmu mužovi a dcérke.

V dnešnej dobe znova vyučuje a chodí prednášať ľuďom o jej splnenom sne.

Potulky po New Yorku

napísal **Vincent Martonka**, sexta

Určite nikoho neprekvapí, keď mu poviem, že New York, tak ako milióny ľudí predou mnou a za mnou, dostal aj mňa. Miliónové mesto nazývané aj ako "Big Apple" rozliehajúce sa na západ od veľkej mláky so srdcom medzi riekami Hudson a East River. Ako ani knihu nie je dobré hodnotiť podľa obalu, tak ani toto mesto. Ostrov Manhattan je rozdielny ako jeho bratské časti Brooklyn, Bronx, Queens a Staten Island. Mohutné mrakodrapy mesta nájdete skôr tu.

Bývali sme až za riekou Hudson, na ktorej sa preslávil dopravný pilot Chesley Sullenberger, známejší skôr ako "Sully", keď na nej v roku 2009 núdzovo pristál bez žiadnych civilných obetí. Na druhej strane rieky sa nachádzalo mesto New Jersey. Bývali sme tam, lebo ubytovanie na Manhattane je na nezaplatenie a bol odtiaľ prekrásny výhľad na mesto. Vždy ráno, keď sme sa prepravovali Lincolnovým tunelom na ostrov, bolo vidno, ako sa všetky mrakodrapy snažili vyzerať čo najimpozantnejšie v odrazoch ranného slnka. A zase večer všetky chceli, aby ich bolo vidieť, a tak súperili, ktorý je najvysvietenejší. Najkrajší bol, samozrejme, Empire State Building, ktorý bol každú noc nasvietený inou farbou. Striedali sa na ňom farby americkej vlajky s farbami tak žiarivými, že lampy nabíjajúce sa slnečnou energiou sa nabíjali aj v noci.

Našími hlavnými cieľmi boli hlavne múzeá, rôzne pamiatky či len nakupovanie. Našej návšteve neušli dve najväčšie múzea mesta - Metropolitné múzeum alebo MED a Americké múzeum národnej histórie, ktoré je známe aj z filmov Night at the Museum. MED je ladené viac umeleckým smerom, na rozdiel od Amerického múzea národnej histórie, o ktorom už názov vypovedá, že je venované histórii Ameriky. Od dôb, keď tam žili ešte mamuty, až po dnešnú dobu. Samozrejme tam nechýbajú ani výstavy zaoberajúce sa vesmírom, zvieratami a výskumom Zeme. MED je múzeum, ktoré mi pohladilo dušu. Rôzne umelecké diela od obrazov, sôch až po nábytok a dokonca aj zbrane. Avšak tak, ako sa dáva, sa aj berie. Obe múzeá boli prekrásne, a tak ako nám ukazovali svoje krásy, tak nám aj uberali energiu a poniektorým spôsobovali bolesti nôh. Po dvoch dňoch chodenia sme všetci potrebovali aspoň na chvíľu vydychnúť.

Naše cesty nás zaviedli do južnejšej časti New Jersey - Hobokenu. Tu sme strávili poľdeň prechádzkami po brehu rieky Hudson, zavítali sme aj do známej Carlosovej pekárne, aj na štadión Metlife, ktorý je domovom až dvoch newyorských tímov amerického futbalu - NY Jets a NY Giants. My sme boli na zápase Jet proti Miamským Dolphins. Zápas bol neskutočný zážitok. Všetci to na Slovensku poznáme, keď ideme na futbal. Začne to výtržnosťami a potom sa všetci

fanúšikovia sťažujú, že ich hádžu do jedného vreca, že sedia za plotom alebo ich prípadne nepustia ani na štadión. V Amerike nemajú problémy s fanúšikmi, ktorí nutne potrebujú na seba upútať. Domáci aj hostia však sedia jeden vedľa druhého. Jasné vymenia si občas pár "peknych" slov, sloвне do seba počas zápasu zapárajú, ale akonáhle opustia štadión, na všetko sa zabudne. A druhá vec je návštevnosť. Že tisíc fanúšikov na Slovenský futbal a stále to klesá, tam bol plný osemdesiat tisícový štadión.

Nie však len športový zážitok bol pre nás pútavý, trochu sa nám ušlo aj z umenia Broadway. Divadelnú hru Fantóm opery všetci, keď nie z videňa, tak aspoň z počutia poznáme a mne sa naskytla možnosť ísť si ju pozrieť naživo na Broadwayskom divadle Majestic. Divadlo zvnútra vyzeralo barokovo, aby navodilo atmosféru pre dej, ktorý sa mal v tom čase odohrávať.

Celé predstavenie bolo poňaté tak trochu americky - veľkolepo. Preletujúci luster nad divákmi či rôzne efekty spojené z ohňom a hmlou, plavba na loďke, veľkolepé kostýmy a scenérie len zvyrazňovali vynikajúce herecké a spevácke výkony.

Prechod po Brooklynskom moste či cez Central Park, návšteva pamätníka 9/11 World Trade Centra, katedrála St. Patricka, China Town, Little Italy, Trump Tower, Times Square či vyhládka na Rockefeller centre a Empire State Buildingu, všetky tieto naše zastávky boli krásne. Brooklynský most vŕhával strach z výšok ešte viac než vyhládka, ale zato ponúkol krásnu prechádzku. Central park je OBROVSKÝ a to doslova. Človek sa tam stratí ani nevie ako. A v noci by som tam asi nešiel. Na bývalom mieste Dvojčiek sú dnes len fontány a 2800 mien. Do tieňa ich však vkladá nová budova One World Trade Center, ktorá je najvyššou budovou, nielen New Yorku, ale aj západnej pologule. Neďaleko WTC sa nachádza aj Kostol svätej Trojice, kde zložil prisahu prvý americký prezident. Viete, kde susedí Taliansko s Čínou? No predsa na Manhattane. China Town je miesto, kde dostanete ryby a rôzne morské obľudy, ázijskú zeleninu, ale aj poriadny závan smradu. Všetky nápisy sú písané jazykom rozsypaného čaju a niektorí obyvatelia ani nehovoria anglicky. Na rozdiel od toho Little Italy je miestom perfektnej kuchyne a zmrzliny. Popravde ani nie je poznať, kde končí China Town a začína Little Italy a keď do nich vstúpíte, začnete sa cítiť, ako by ste na chvíľu opustili New York. Trump Tower musí byť ako aj je majiteľ tip-top. Zvonku celá čierna a sklenená a zvnútra celá zrkadlová a pozlátená. V New Yorku sa ich nachádza hneď niekoľko a keď ju uvidíte, tak presne viete, čo to je za budovu. Times Square žiari všetkými farbami dňom aj nocou, ale v noci je krajší a hlavne tam ľudia nemajú večierku, takže čím viac hodín, tým viac ľudí. Vyhládka boli asi to najkrajšie, čo sme mohli zažiť. Pozerať sa v noci z Rockefeller centra na Empire State Building a cez deň naopak, bolo nádherné. V noci hralo mesto všetkými farbami a cez deň bolo vidno skoro až do Európy. A strach z výšky? Na vyhládkach bolo toľko

kontrolórov, ochranných skiel a zábradlí na každom rohu, že čo i len pomyslieť na pozretie sa priamo dole bolo nemožné.

Lutujem len, že čas tam beží tak stokrát rýchlejšie a ani desať dní nie je dosť na všetko. Aj napriek tomu to bolo lepšie než sedieť v škole (aj keď čo nie je), určite je lepšie nerobiť si o New Yorku predstavy a radšej ho navštíviť. Mne a mojej sestre sa to vďaka mojim rodičom podarilo, za čo som im nesmierne vďačný. Je pravda, že špiny je tam na uliciach tak trojnásobne viac než u nás, ale charakter mesta ich ľahko prebija a tak mi nezostáva nič iné, len túto destináciu vrelo odporučiť aj ostatným.

Ekotopfilm

napísala **Nikola Furdová**, príma

V stredu 25.10.2017 sme sa zúčastnili na festivale Ekotopfilm v Kultúrnom dome v Senci. Cieľom tejto akcie je prostredníctvom filmov ukázať mladšej generácii aké je dôležité chrániť životné prostredie a upozorniť na fakt, že na konci evolúcie nie je krása.

Z mnohých filmov, ktoré som videla, sa mne osobne najviac páčil film Labuť. Zaujalo ma najmä to, že namiesto súčasnosti ukazuje dôsledok, koniec evolúcie bez krásy, ktorý si len ťažko vieme predstaviť. Tým však nechcem povedať, že ostatné filmy neboli dobré, to vôbec nie. Film List pre mladých, dokument o polárnej žiare, animovaný film o autách. Každý z nich mal niečo do seba. Boli veľmi rozdielne, ale jedno mali spoločné. Všetky upozorňovali na alarmujúci stav našej Zeme. Akciu sme zakončili prednáškou o slovenských elektrárnach priamo od ich riaditeľa.

Celý tento výlet hodnotím veľmi kladne a myslím si, že je veľmi dôležité chrániť naše životné prostredie. Dúfam, že si to uvedomíme a spoločne prispejeme k zmene k lepšiemu. No nebolo by krásne, keby sme sa o znečistenej prírode učili len z učebníc dejepisu? A pritom stačí začať od seba.

Dúhový PRIDE Bratislava 2017

napísala: **Rebeca Vašková**, sexta

Snáď žiadna akcia na Slovensku nevyvoláva toľkú mieru kontroverzie ako práve pochod za práva LGBT+ menšiny. V princípe sa jedná o snahu uvedomiť spoločnosť o existencii komunity vyčlenenej na právnu perifériu. Párom rovnakého pohlavia je aj naďalej odopieraná možnosť uzatvoriť partnerský zväzok či adoptovať dieťa, transrodoví ľudia sú zákonom nútení k povinnej kastrácii. Horšie je vari len samotné popieranie onej nerovnosti, s ktorou sa v rámci kognitívnej disonancie stretávame v diskusiách s odporcami najčastejšie.

Pride bol zahájený zbierkou inšpiratívnych slov namierených hlavne k mladším návštevníkom, ktorí sú k nevráživosti väčšiny najsenzitívnejší. O príjemnú atmosféru sa ďalej zaručila živá hudba vytvárajúca príhodné pozadie pre rozširovanie známostí. Pochod začal údermi na bubny, ktoré nás sprevádzali celou trasou skrz Staré Mesto. Opojná atmosféra sa zaslúžila o pozdvihnutie spolupatričnosti, na znak ktorej nám z okien mávali aj rodičia s malými deťmi. Scenéria ulíc odetých do dúhy rezonuje v povedomí čoraz intenzívnejšie a ľudia si začínajú uvedomovať, že okrem šedej existujú aj iné farby.

Biela noc 2017: Oplatilo sa ísť?

napísal **Juraj Ficek**, príma

Najprv by sme si mohli vysvetliť, kedy, prečo a, samozrejme, čo je "Biela noc". Ide o akciu, ktorú každoročne organizuje istá skupina ľudí a financuje napr. VÚB banka. Akcia je zadarmo a jej pointou je to, že si organizátori vyberú nejaké budovy v starej Bratislave (napr. Slovenský rozhlas), na ktoré následne začnú premietiť nejaké projekcie. Osobne som sem išiel po druhý raz a už som mal nejaké očakávania. A musím uznať... že mám z toho tak trochu zmiešané pocity. Keď sme totiž išli minulý rok, tak som nevedel, čo mám od tejto akcie očakávať. A keď som to videl, bol som jednoducho ohromený. Tento rok to však bolo celé inak. Síce som sa z toho stále tešil, keď som to ale videl TERAZ, nebolo to AŽ také strhujúce.

A teraz sa s Vami podelím o priebeh môjho pohľadu na Bielu noc.

Bol víkend. Tešil som sa ako malý na to, ako pôjdem na Bielu noc s otcom. Keď som však prišiel k otcovi, bol som veľmi nepríjemne prevrpený. Vôbec nemal náladu na túto akciu, ale neskôr som ho aj tak presvedčil.

Okolo večera sme sa konečne odhodlali vyraziť. Expedícia Biela noc 2017 mohla začať. Našou prvou zastávkou bolo parkovisko T-Com pláže, odkiaľ sme vyrazili po Starom moste do Starého mesta. Na moste sa páčilo hlavne "tretiemu členovi expedície". Asi kvôli tomu, že tu bola prvá svetelná projekcia, ktorú sme v ten deň videli. Popri Univerzite Komenského sme pokračovali smerom k Slovenskému prírodopisnému múzeu.

A TAM začala tá pravá show ! Totiž na Prírodopisnom múzeu asi 10 minút premietali všelijaké svetelné efekty. A to bola vážne

bomba! Hneď potom, ako tá projekcia skončila, sme sa vybrali smerom na Pribinovu ulicu, kde mala byť ďalšia projekcia. Respektíve, nie projekcia, ale "Humanoid", ktorý bol na streche Slovenského národného divadla. Ešte pred divadlom som si išiel pozrieť fontánu. Myslel som si, že je súčasťou Bielej noci. Akurát len vôbec nebola. Neskôr som zistil, že tá fontána je takto večer vysvietená po celý rok. Kým dorazil otec, ja som sa vybral ku Kinu Mladost'. Tiež tam bol jeden Humanoid. Potom sme sa vybrali na Kamenné námestie. Cestou tam sme videli zopár platených akcií, ktoré sme nenavštívili. Po asi pätnástich minútach chôdze sme dorazili na Kamenné námestie k Bratislavskému Prioru, dnes známym ako obchodné centrum MY Bratislava. Našťastie sme okolo len rýchlo prešli. Samozrejme, že sme tam nešli kvôli ničomu. Na stene už spomínaného Prioru bola zaujímavá projekcia tváre ženy. O pár minút neskôr sme sa objavili pri T-Com pláži. Odtiaľ sme išli do Medicej záhrady odfotiť si mesiac. Bola to vlastne plachta, na ktorú premietali fotky mesiaca. Odtiaľ sme sa rýchlo presunuli k fontáne na Námestí slobody. Tam to bolo celkom zaujímavé. Hrala tam totiž hudba a podľa tej hudby sa zažívali a zhasínali svetlá. A nakoniec sme si pozreli TO NAJHLAVNEJŠIE: budovu Slovenského rozhlasu. Ten sa mi páčil tiež. A ako fungoval? Nieкто rozprával do mikrofónu a podľa intenzity jeho hlasu sa farba rozhlasu menila. Nakoniec sme sa už len spokojne vrátili domov.

Čiže ak by som mal zhodnotiť Bielu noc 2017, hodnotím ako veľmi dobré, ale dalo by sa zlepšiť :-). Inak povedané, TRI HVIEZDIČKY Z PIATICH.

Stužkové

Stužková slávnosť 4.A

napísala **Michaela Čerkesová**, 4. A

Všetkým žiakom mladších ročníkov! Ak vám niekto povie, že sa na stužkovú nemáte až tak tešiť, lebo je to precenená udalosť, neverte im. Naša stužková bola kopou jedinečných zážitkov. Taktiež vám ale nebudem ani klamať. Bol to jeden večer, ktorý preletel priveľmi rýchlo. Takisto myslím, že môžem s istotou povedať, že nikto z nás sa po pripnutí stužky necítil o viac dospeljší ako moment predtým. Čo nás ale spravilo vyspelejšími a zotrvačnejšími, bol celý proces prípravy na stužkovú a všetko s ňou spojené. Nič nezocelí kolektív tak ako nekonečné hádky, verte mi. Tie sa ale predsa len skončili, a tak sme si mohli celý večer naplno užiť. Zostáva nám už len spomínať na výborný večer strávený v spoločnosti našich najbližších; rodičov, priateľov a učiteľov. A byť na seba hrdí, ako perfektne sme to zvládli.

Stužková slávnosť oktávy

napísal **Andrej Rondoš**, oktáva

Piatok 27. október 2017. Tento dátum nás strašil už od septembra, keď sme mali na prípravu stužkovej slávnosti necelé dva mesiace. Lámali sme si hlavy nad tým, čo vôbec zaradiť do programu a ako to všetko skončí. Medzi silné stránky nášho triedneho kolektívu patrí pasivita a najlepšou reakciou na akúkoľvek situáciu je vždy len čakať.

A veru sme sa aj dočkali krásneho večera plného zážitkov. Slávnostné príhovory nás dojali, ale aj cez malé slzičky v očiach nám pripomenuli, že osemročná púť na gymnáziu sa končí. Boli sme súčasťou udalosti, ktorá je vstupom do dospelosti a oslavou ukončenia nášho štúdia. Na tvári nám vyčarili úsmev rodičia, profesori a spolužiaci, ktorí vytvorili neopakovateľnú atmosféru.

V jednu chvíľu zavládol v celej miestnosti humor. Aj Oliver Andrassy s Eňou Vacvalovou prišli, aj naši profesori varili, boli sme aj na nákupe v mäsiarstve, aj sme si zacvičili a potom sme sa v telenovele ocitli. Chceli sme si oddýchnuť, tak sme sa na pláž pobrali. Aby bol rozprávky koniec, tak sme si popolušku zahrali.

Zo stužkovej slávnosti sme odchádzali plní radosti v srdiečku. Najdôležitejšou časťou celého večera bolo, že od tejto slávnostnej chvíle budú na nás žiariť malé zelené stužky.

Imatrikulácie 2017

napísali **Dominika Nagyová, Samuel Kňazko**, sexta

Dňa 16. novembra sa študenti a učitelia našej školy opäť raz zišli vo vyzdobenej telocvični, aby spoločne privítali nové hlasy, ktoré sa už od septembra ozývali v školských chodbách. Po prechádzke po červenom koberci smerom k Oskarom a zapalovaní olympijského ohňa sme tentokrát zažili dobrodružstvo na mori. V strede telocvične vďaka šikovným žiakom kvarty vyrástol maják, pri ktorom prikotvené loďky, symbolizujúce každú z tried, čakali na príchod dvoch nových korábov – triedy príma a 1. A.

Žiaci absolvovali rôzne úlohy, ktoré pre nich pripravili žiaci septimy a 3.A a zdolali aj pekelný nápoj sekundanov. Nechýbala ani ukážka talentov, kde sa tento raz objavil krátky film prímy a hudobné predstavenie 1.A. Nejednému z nás bolo do tanca. Po úspešnom dosiahnutí cieľa si námorníci mohli pyšne zobrať loďky starostlivo vyrobené žiakmi sexty. Akcia skončila s úsmevmi na perách nielen námorníkov, ale aj kapitána pána profesora Maľu a kapitánky pani profesorky Nemečkovej, ktorá okrem vedenia svojej triedy zvládla aj organizáciu celej udalosti. Patrí jej náš obdiv a vďaka za túto úžasnú akciu, ktorá sa stala už našou školskou tradíciou.

Dúfame, že sa nová posádka u nás pohodlne zabýva a rovnako si spolu užijeme aj budúce imatrikulácie, na ktoré sa už teraz začali prípravy.

Anketa o imatrikuláciách - príma

Mali ste strach pred imatrikuláciami, ak áno, prečo?

D: Mala som obrovský stres z toho, že sa pred celou školou strápnim alebo že mi z toho nápoja bude zle. Nakoniec to ale bolo fajn.

D: Ja som mala strach z toho, že ten nápoj budem piť alebo dostanem nejakú úlohu, ktorá sa mi nebude páčiť.

CH: Trochu som mal strach. Ale po čase som zistil, že imatrikulácie sú zábava.

CH: Nemal som strach. Skôr som sa tešil na rôzne disciplíny a na „zlý“ nápoj.

CH: Áno, mal som strach z programu, ktorý ste si pre nás pripravili.

Ktorá disciplína vás najviac pobavila, prečo?

D: Veľmi sa mi páčil ten kvíz, lebo rada odpovedám na otázky.

D: Tancovanie s vajíčkom, lebo to bolo zábavné a aj sa dá pri tom pobaviť.

CH: Najviac ma pobavil vajíčkový tanec. Lebo si musel spolupracovať s tvojou dvojicou a musel si robiť tie isté pohyby ako tvoja dvojica.

CH: Najviac sa mi páčila disciplína tancovanie, síce som ju nerobil ja, ale páčilo sa mi, že sa decká nehanbili tancovať.

CH: Tancovanie – nemenovaný tanečník z prímy bol najlepši.

Ktorá disciplína sa vám nepáčila, prečo?

D: Asi ten tenis. V športe mnoho ľudí nevyvíkajú. Uvítala by som originálnejšiu disciplínu.

D: Tá, kde si mal balón priviazaný o nohu a snažil si sa prasknúť súperov. Nepáčila sa mi preto, lebo ju moderátor pomotal.

D: Asi najviac zo všetkého sa mi nepáčil tanec s vajíčkami, pretože z prímy bol zlý výber žiakov: bol tam veľký s malým a malý s menším.

CH: Všetky disciplíny boli fajn. Trošku mi, ale prišlo ľúto, že aj tí, čo splnili disciplínu

s balónikmi sa museli napiť.

CH: Povedal by som, že čiste teoreticky praskanie balóna súperovi. Úprimne, toto bolo už na mnohých oslavách detí.

Čo si myslíte, že bolo v čarovnom nápoji?

D: Cvikla, perníkové korenie, paradajkový pretlak, horčica.

D: Ocot, rajčinový pretlak/rajčiny, niečo perníkové.

D: Cvikla, škorica, perníkové korenie.

CH: Paradajky, korenie, chilli, škorica.

CH: Asi paradajky, škorica a zvyšok neviem odhadnúť, lebo v tej chvíli neboli moje chuťové bunky naladené na rozoznávanie :)

Aké pocity ste zažívali počas imatrikulácie?

D: Na začiatku som bola v strese, ale potom mi odľahlo a prišlo mi to zábavné.

D: Bola som nervózna, ale neskôr som sa už zabávala.

D: Počas prvej polovice programu som bola v strese a druhú polovicu ma z „čarovného nápoja“ ukrutne bolelo brucho.

CH: Bol som napätý a zároveň som bol šťastný, dojatý a prekvapený.

CH: Veľmi dobré - zasmial som sa a hlavne mi odľahlo, keď mi povedali, že nemusím piť nápoj.

Vymyslíte disciplínu, ktorú by ste do súťaže pridali a ako by prebiehala.

D: Spievanie karaoke – pustila by sa pesnička a jeden by musel spievať.

D: Kreslenie – súťažiaci by mali A4 papier, dostali by ceruzky. Ich triedny/a učiteľ/ka by sedeli a súťažiaci by ju/ho museli čo najkrajšie ako vie nakresliť.

CH: Musel by si chodiť po šiškách 3 metre s bosými nohami. Keď odmietaš... Ice Bucket Challenge.

CH: Žmurkanie – dvaja žiaci by boli vedľa seba a kto by dlhšie vydržal nemusel by piť nápoj.

CH: Pridal by som tam disciplínu – skús sa nesmiať. Moderátori by čítali vtipy a ten, kto zostane posledný, sa nemusí napiť nápoja.

Na imatrikulácie budete spomínať ešte veľmi dlho. Čo myslíte, ktorý zážitok (či už príjemný alebo nepríjemný) sa vám najdlhšie uchová v pamäti?

D: Nápoj, niektoré úlohy a program (+sľub).

D: Ako sme natáčali film, ktorý mal byť program prímy na imatrikulácii.

CH: Na film nikdy nezabudnem. Ten sa uchová v mojej pamäti navždy.

CH: Asi ten nápoj... No, chutil mi, ale po 5 minútach mi bolo zle.

CH: Najdlhšie budem spomínať na ten dobrý pocit, keď mi povedali, že nemusím piť nápoj.

Ako sa vám páčil program 1. A?

D: Páčil sa mi tanec prvákov.

D: Páčil sa mi program prvákov, pekne tancovali a vyzeralo to, že to dlho nacvičovali a že sa s tým narobili.

D: Veľmi sa mi páčil tanček a tancujúci pán profesor Maľa.

CH: Program bol fantastický, hlavne tanec na Bee Gees a ešte ako kočky z 1.

A vtiahli do tanca pána profesora Maľu.

CH: Program 1. A sa mi veľmi páčil a bola sranda, keď dve dievčatá vpredu vytiahli zo stoličky aj pána učiteľa Maľu a on tancoval s nimi.

Anketa o imatrikuláciách – 1. A

1. Mali ste strach pred imatrikuláciami, ak áno, tak z čoho?

D: Hej, mala som strach, že pokazím program a bude z toho jeden veľký trapas, ktorý sa s nami bude ťahať po celé štyri roky.

CH: Mal som strach, ale neviem z čoho.

D: Ja osobne nie, ale ostatní to brali príliš vážne.

CH: Mal som strach, myslel som si, že sa pred všetkými strápnim. Ale nedopadlo to až tak zle.

CH: Áno, z toho, že nejakým spôsobom pokazíme predstavenie.

D: Mala som strach a ani neviem. Strach nebol potrebný.

2. Ktorá disciplína vás najviac pobavila, prečo?

CH: Bol to tanec bez prestávky. Pobavilo ma, ako sa môj spolužiak vrtel do rytmu hudby.

D: Tanečná disciplína.

CH: Tanec, pretože spolužiak tancoval ako o život.

D: Všetky disciplíny boli dobré, povedala by som, že boli solídne. Ani jedna z nich mi nepripadala trápna.

D: Tá s tým improvizovaným tancom, lebo to nikdy nedopadne dobre a hlavne tie tanečné kreácie spolužiakov sú na nezaplatenie.

D: Asi žiadna nebola nejako vtipná.

CH: Quiz, bol zábavný.

3. Ktorá disciplína sa vám nepáčila, prečo?

CH: Žiadna.

D: Tancovanie na hudbu, bolo to trápne.

D: Tá s tým ping-pongom... nebolo to úplne domyslené a prišlo mi to dosť ťažké samo o sebe.

CH: Praskanie balónov, pretože moderátor...

CH: Tie poháriky boli dosť nudné.

CH: Mne sa zdali všetky v pohode.

D: Páčili sa mi všetky.

4. Čo si myslíte, že bolo v čarovnom nápoji?

D: Nepila som ho, tak neviem posúdiť.

D: Kečup, škorica, kakao...

CH: Kečup, horčica, korenie.

CH: Myslím si, že tam bola cvikla, jablko, korenie, soľ a mnoho ďalšieho.

D: Nevieť a radšej ani nechcem vedieť. Mala som to šťastie, že som ho piť nemusela, ale čo som od ostatných počula, si myslím, že tam asi bolo veľa soli a možno nejaká rozmixovaná zelenina.

CH: Veľa soli.

CH: Kečup.

D: Keďže som mala spojku v ľuďoch, ktorí to pripravovali, viem presne, čo tam bolo. Nič príjemné.

5. Aké pocity ste zažívali počas imatrikulácie?

CH: Nepokoj a hlavne strach.

CH: Nepokoj, strach, neskôr som sa cítil znudene.

CH: Cítil som sa v pohode.

D: Keď už tréma opadla, mala som pocit radosti a šťastia.

CH: Výborne, celé to bolo v takom oslavnom duchu a to sa mi veľmi páčilo.

D: Tak neutrálne, nemala som strach z ničoho a pár momentov bolo zábavných.

D: Najskôr stres, ale potom som si to začala užívať a bola som veľmi uvoľnená.

6. Vymyslíte disciplínu, ktorú by ste do súťaže pridali a ako by prebiehala.

D: Karaoke. Vybrali by sa dvaja a zaspievali by si romantický duet.

D: Hranie na neviditeľný nástroj. Bola by pustená hudba a dotyčný by musel predstierať, že to hrá on.

CH: Disciplína, v ktorej musia povedať najlepší vtip.

CH: To vám nepoviem, odložím si to na neskôr.

D: Asi by som dala niečo na spôsob karaoke, žiaci by mali doplniť texty piesní.

CH: Spievanie niečoho.

7. Na imatrikulácie budete spomínať ešte veľmi dlho. Čo si myslíte, ktorý zážitok (či už príjemný alebo nepríjemný) sa vám najdlhšie uchová v pamäti?

D: Navždy si budem pamätať spokojný výraz nášho triedneho pána profesora Maľu, ktorého tanec bol vyvrcholením programu.

CH: Aplauz pre nášho triedneho učiteľa.

D: Myslím, že tanec s pánom profesorom Maľom je na nezabudnutie, najmä jeho disko pohyby.

CH: Moja disciplína.

CH: To, ako som videl nášho triedneho s nami tancovať, to bolo skvelé.

D: Pohľad žiakov a učiteľov na nášho triedneho, keď začal tancovať s nami.

CH: Nápoj.

8. Ako sa vám páčil program prímy?

D: Bolo to zaujímavé, na to, že sú to prímania, to mali pekne spracované.

D: Bolo to veľmi zaujímavé, určite si s tým dali veľa práce, no pre mňa to bolo priveľmi dlhé a časťami nudné.

CH: Dlhé na tom pracovali a bol to dobrý nápad.

CH: Chválím prímanov. Snažili sa.

CH: Obidva boli super – aj film aj spievanie.

D: Bolo to vypracované.

CH: Výborný nápad s filmom, bol výborný a veľmi dobre spracovaný, ale spievanie nebolo dobré.

Otázky pre prímu a 1. A vymysleli Tereza Pienčáková, Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová zo sekundy, zároveň spracovali anketu v príme. Anketu v 1. A ju spracovala Karolína Chodáková zo septimy.

Pohl'ad do zrkadla

anketu spracoval **Matej Hrnčiar**, septima

Tentokrát vám predstavíme našich starších nováčikov – triedu

1. A. Tvorí ju 18 žiakov, z toho je 9 chlapcov a 9 dievčat. Ich triednym profesorom je Mgr. Slavomír Maľa.

Požiadali sme ich, aby sa pokúsili charakterizovať.

Tak charakterizovali chlapci dievčatá:

U nás v triede sú rôzne typy dievčat, napríklad „šprtky“, ale aj tie zhovorčivé. Najmä sú usilovné a s radosťou si od nich vypýtame domácu úlohu alebo poznámky. Sú pozitívne naladené, milé a zábavné. Neraz nás dokázali rozosmiať, pobaviť. Každopádne musíme povedať, že sú veľmi kreatívne. Každá sa vie prejavíť svojimi vlastnosťami. Sú veľmi dobré tanečnice, v podstate väčšinu programu na imatrikuláciu robili ony.

Tak charakterizovali dievčatá chlapcov:

Každý z nás je iný. To sa tiež vzťahuje na našich spolužiakov – chlapcov. V triede máme viaceré typy mužského pohlavia. Viacerí z nich sú flegmatici. Niektorí sú optimisti. Nájdu sa aj takí, ktorí sú nápomocní a milí. Napriek tomu, že niektorí majú vyše šesťnásť, dokážu sa v priebehu pár sekúnd premeniť z tínedžerov na škôlkarov. Sem tam ukradnú fľašku úbohému robotníkovi z lešenia alebo si vezmú nenávratnú pôžičku v podobe nožníc či pier. Občas majú svoje chvíľky jemnej retardácie. Sú výborní vyjednávači. Napriek všetkým týmto nedokonalostiam ich máme veľmi radi a naša trieda bez by bola ako hlava bez tela.

Anketa 1. A

Čo sa ti na novej škole najviac páči a čo ti, naopak, príliš nevyhovuje?

CH: Páči sa mi prístup učiteľov, samozrejme, sú na škole aj výnimky. Nevyhovuje mi, že v porovnaní so základnou školou sa musím učiť.

D: Naša trieda, triedny učiteľ, začínanie vyučovania o 7:30.

D: Máme tu automaty, aj keď to jedlo niekedy nevypadne.

CH: Všetko je v poriadku, len tu chýba nejaký bufet alebo niečo také.

D: Musím povedať, že na začiatku som sa bála, že nezapadnem do kolektívu. Avšak po pár dňoch sme sa všetci zbližili a podľa mňa sme super kolektív, z čoho mám radosť.

D: Páči sa mi kolektív a blízkosť školy od domu a nevyhovuje mi veľa písomiek. Páči sa mi aj automat (ktorý často nefunguje a nevypadne mi croissant).

CH: Mne tu vyhovuje všetko.

Našiel/našla si si tu nejakú záľubu?

CH: Zatiaľ nie.

D: Krúžok psychológie s pánom profesorom Lesayom.

D: Nenašla a asi ani nenájdem.

D: Ešte nie, ale dúfam, že si čoskoro nejakú nájdem.

CH: Nevie.

CH: Nie.

Ako dlho sa pripravuješ na vyučovanie?

D: Záleží od toho, aký je deň. Od jednej do troch hodín.

CH: Ako kedy... podľa toho, či sa potrebujem pripraviť alebo nie.

CH: 20 minút až dve hodiny.

CH: Záleží od toho, čo sa mám učiť.

D: Ako kedy. Niekedy krátko, pri väčších a ťažších testoch dlhšie, ale maximálne dve hodiny.

CH: Podľa dĺžky prestávky...

CH: Načo sa pripravovať?

D: Ako kedy, záleží či mám fyziku alebo angličtinu.

Ak by si mohol/mohla, zmenil/a by si na škole niečo?

D: Väčšiu jedáleň. Niekedy je tam málo miesta. Postavila by som výťah, lebo ráno ledva chodím.

D: Menej písomiek, úloh a tak.

CH: Zmenil by som veľa na tejto škole, ale radšej nič nepoviem.

CH: Možno len to, aby sme mali viac telesnej.

D: Doteraz som si nevšimla niečo, čo by mi nevyhovovalo.

CH: Vylepšil by som techniku a vybavenie tried.

D: Pridala by som ešte jeden automat s jedlom.

Kto je Tvoj najobľúbenejší profesor/profesorka?

CH: Mgr. Maľa.

D: Pán profesor Maľa + Lesay.

CH: Slavomír Maľa *AVE SLÁVKO*

CH: Slavomír Maľa, prof. Brveníková, prof. Frčová

D: Všetkých profesorov/profesorky mám rada, avšak najradšej mám asi pána profesora Maľu.

D: Slávko Maľa.

Ktorý predmet máš najradšej? Prečo?

CH: Dejepis – zaujímavý :).

CH: Telesná pretože ma baví šport.

D: Dejepis. Vždy som mala rada históriu a pán profesor Maľa ju vie dobre podať.

D: Asi dejepis, lebo tam nič nemusím robiť.

D: Asi každý predmet.

CH: Chémiu kvôli labákom.

CH: Matematiku, neviem proste sa na tej hodine cítim príjemne.

D: Telesná je v pohode.

Ktorý predmet príliš neobľubuješ? Prečo?

CH: Chémiu – je ťažká, ale máme super profesorku, ktorá nás to vie naučiť.

D: Fyziku, ale je to hlavne preto, že je toho na mňa veľmi veľa v krátkom čase.

CH: Matematiku a fyziku kvôli pani profesorky. Bol som zvyknutý na inú kvalitu a náročnosť učiva.

CH: Fyziku.

D: Anglický jazyk, lebo mi nejde.

CH: Chémiu, lebo je to ťažké.

Je to tu iné ako na základnej škole? V čom?

CH: Ťažšie, ale lepšie ako na základnej škole.

D: Správanie profesorov k žiakom a množstvo učiva.

D: Jasné, je tu veľa schodov, viac učiva a je to náročnejšie.

D: Áno je. Viac nás rešpektujú.

CH: Ani nie.

D: Je to trochu iné hlavne v tom, že sa ešte všetci stále spoznávame.

D: Áno, učitelia sú serióznejší a je tu iný systém.

CH: Musím sa tu viac učiť... oveľa viac.

CH: Nepamätám si.

Ako dlho si si zvykal/a na nový kolektív? Bolo to pre teba príliš ťažké nájsť si nových kamarátov?

D: Chvilu. Myslím si, že až počas prípravy na imatrikulácie sa utužil kolektív a každý z nás si tu našiel kamarátov.

CH: Nie, trvalo to pár dní.

D: 2-3 týždne. Našli sme sa navzájom.

D: Nie, väčšina je tu v pohode.

D: Netrvalo mi príliš dlho, kým som si na všetkých zvykla. Výhodou je, že sme dobrý kolektív a snažíme sa držať pokope a spolupracovať.

CH: Nie.

CH: Skoro všetkých som poznal, takže v pohode.

D: Asi týždeň. Všetko prišlo tak spontánne, takže ani nie.

Si zatiaľ spokojný/á so svojimi študijnými výsledkami?

CH: Trochu.

D: Neprepadám, nemám štvorky a ani veľa trojok, takže sa dá povedať, že som.

D: No, ako kedy.

CH: Ani nie. Ďalší polrok sa budem viac snažiť.

D: Podľa toho, z akého predmetu. Z niektorých som spokojná, z niektorých ani nie.

D: Zatiaľ áno.

D: Noooo... radšej sa nevyjadrujem.

CH: Moc nie.

D: Pri niektorých predmetoch nie.

D: Zatiaľ musím povedať, že áno.

Čo hovoríš na školskú jedáleň? Si spokojný/á s obedom?

D: Podľa mňa je dosť malá vzhľadom na to, koľko žiakov sa v nej stravuje, ale som celkom spokojná s kvalitou obedov.

CH: Niekedy som spokojný, niekedy nie.

D: Nechodím na obedy.

D: Nesťažujem sa.

D: Jedáleň sama o sebe je veľmi malá a obedy ako kedy. Keď kuchárky moc nevy-mýšľajú, sú celkom chutné.

CH: Áno, som plne spokojný.

Si spokojný/á s rozhodnutím študovať na GAB-e?

D: Áno, rozhodne by som nemenila.

CH: Áno.

D: Ale hej, neľutujem.

D: Áno, som.

D: Áno, som rada, že mám tú možnosť. Spoznala som tu mnohých nových a priateľských ľudí. Aj profesori sú naozaj milí a ľudskí, čo je podľa mňa najdôležitejšie.

CH: Aj hej.

D: Ja dúfam, že áno.

D: Veľmi!! Hlavne kvôli kvalite vzdelania, ktoré tu dostanem a nenáročnému cestova-niu.

Ponúkame vám aj krátky pohľad nášho redaktora z prímý. Triedu príma vám predstavíme v ďalšom čísle Gymkáča.

Nová škola

napísal **Adam Vietoris**, príma

Už dlhšie som vedel, že chcem zabojovať o miesto na Gymnázium Antona Bernoláka v Senci. A keď mi vtedy v máji po prijímačkách prišlo rozhodnutie o prijatí, bol som veľmi hrdý a šťastný.

Pred nástupom na novú školu som si chcel užiť prázdniny, ktoré ale ubehli veľmi rýchlo. Ani som sa nenazdal a september zaklopal na dvere. Striedali sa vo mne rôzne pocity, Nad smútkom za prázdninami však zvíťazila zvedavosť na to, čo všetko nové ma čaká.

Prišiel prvý školský deň. Nesmelo som stál na školskom dvore a obzeral som si neznáme tváre. Boli to pre mňa naozaj veľké zmeny. Nové priestory, noví spolužiaci i učitelia, nové zážitky.

Od vtedy prešlo už niekoľko týždňov a môžem povedať, že na tejto škole sa mi veľmi páči. Mám tu dobrých spolužiakov a výborných učiteľov. A máme skvelú pani učiteľku triednu. Pani učiteľka Nemečková je veľmi starostlivá, zodpovedná a rozumie nám. Sme dobrý kolektív a navzájom si pomáhame. Dúfam, že nám to dlho vydrží, minimálne tých osem rokov. V školskej jedálni si každý deň na niečom dobrom pochutím. Som naozaj rád, že som sa stal súčasťou tejto školy.

Škola s úsmevom...

U: Pod' mi napísať hydroxid hlinitý!

Ž: Jak je hlina?

U: Povedzte niekto Adamovi, nech si to nezabudne spraviť.

Ž: Ja vás môžem natočiť, vy to poviete a ja mu to pošlem.

U: Oni sem nejdú, lebo sa odpaľujú v metre a my metro nemáme.

U: Čo si si odniesol z tejto hodiny?

Ž: Adamovo pero.

učiteľ počas písomky: Hneď vidím, kto nohy roztahuje...

U: Vyskytujú sa v prírode, minerály, aké?

Ž: Prírodné.

U: Mal krásnu písomku, mohli by ste nahliadnuť.

Ž: Cez písomku som nemohol a teraz už to je jedno.

U: Máš šťastie, že máš takú hlavu ako máš.

Ž: ...takú veľkú.

U: A tá druhá sa načo používa, akú máte doma vodu?

Ž: Z vodovodu.

U: Dnes je pondelok 13... A prečo je len piatok nešťastný? Že piatok 13.?Ja chcem aj pondelok nešťastný.

U: Každý vie, za koho bojoval Napoleon. Kebyže idem do Afriky a spýtam sa malého černoška, tak mi vie povedať, že Napoleon bojoval za Francúzov.

U: Ty nebonzuj!

Ž: Ja nebonzujem. Ja len podávam informácie, ktoré sú prospešné pre mňa.

ŽŽ: V preklade, si retard.

U: K starým ľuďom treba mať úctu, len im musíme odobrať volebné právo.

Kupón pre momentálny „výpadok pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas **2. polroku** v školskom roku 2017/2018. Neplatí pre písomné a kontrolné práce, a maturitné predmety.

podpis riaditeľa školy

U: Čo robíš?

Ž: Ja som chcel len priniesť trochu pátosu do tejto triedy.

U: A vieš, čo pátos vôbec je?

Ž: Nie, len sa mi to tam hodilo.

U: Nič mi k tomu nepovieš?

Ž: Ja už som toľko toho porozprával.

U: Začínam sa tešiť na tvoje maturity.

Ž: Myslíte, že som to skopíroval? Ja vám to prečítam ešte raz, aby som vás vyviedol z omylu.

U: Napíšte si: hitlerove dobrodružstvá, nie, hitlerove šibalstvá...

Ž: Spýtala sa ho, kde bol. On jej povedal, že jej nepovie, kde bol. Potom jej povedal, že ona vie, kde bol. Ona mu odvetila, že vie, kde bol.

U: No keby ste sa videli! Váš pohľad je ako Majka z Gurunu. Čo ste ju študovali?

(rozoberá sa báseň Marína)

Ž: To znamená, že je z inej planéty.

U: Nie, mimozemšťanov sem nepleť!

U: Tí, čo nepísali písomku, budú písať 3 v 1. To je lepšie ako kinderko!

(profesorka vysvetľuje nové učivo a žiak povie niečo zle)

U: Obesím sa!!!

(na hodine nemčiny)

Ž: Im Zimmer skaten wir dort. (správne: winter)

U: Ja hovorím: mobil-debil. Viete, mobilizácia-debilizácia.

U: Čo ide po gigabite?

Ž: Centimeter.

Profesorka hovorí o Saganovi...

U: To je materiál!

Žiaci nerozumeli slovíčku, ktoré profesorka povedala a potom ho napísala na tabuľu.

U: Tu je to pre hotentótov!

U: Ako sa nazýva najvyšší boh v Grécku?

Ž: Epos.

U: Ako sa nazýva kompozičná časť, ktorou končí tragédia Hamlet?

Ž: Antigona (správne: katastrofa).

na písomke zo slovenčiny:

Ž: Osvietenstvo ukladá rozum aj city do roviny (správne: rozum a cit sú v rovnováhe).

